

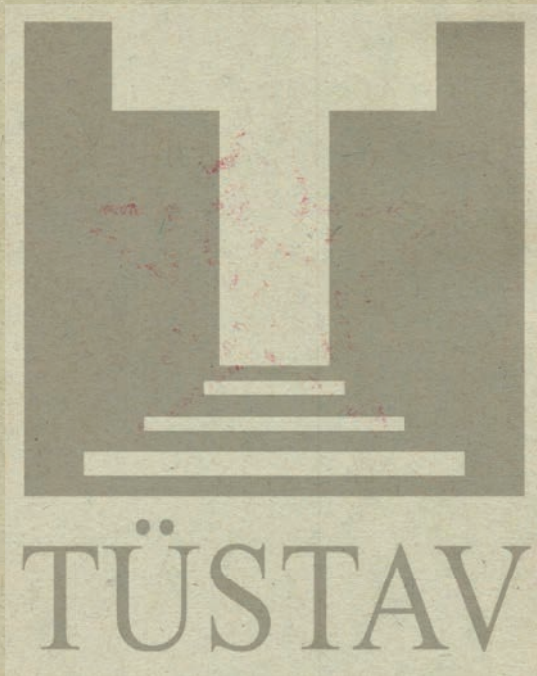

CEPHE

ÜZERİNE

TÜSTAV

DEVİRİMCİ SOL

DEVRİMCİ SOL :12
BİLİMSEL ELEŞTİRİ DİZİSİ :5

GİRİŞ

"Cephe" örgütlenmesi ve bunun önündeki sorunlar, Türkiye devriminin mutlak olarak çözüme ulaştırılması gereken ana sorunlardır.

Bu nedenle cephe oluşturulmasının koşullarının bulunmadığı evrelerde, görevimizin bu koşulları yaratmak ve cepheyi oluşturmak olması gerekirken, bu görevimizin yanısıra cephenin kuruluşundan başla yarak, bunun en geniş halk kitlelerini nasıl ku - caklayacağı biçimlerinin nasıl olacağı da tartış ma konularımız arasında sürekli yer alacaktır.

Ancak günümüzde "Cephe" tartışmalarının ayrı ve özel bir öneminin de olduğu açıktır. 12 Eylül' le birlikte genel olarak Sol'un aldığı örgütsel yenilgi sonrası dile gelmeye başlayan "Cephe" önerileri ile, yenilgi nedenleri, yani "birlik olma maktan dolayı yenilmek" mantığı arasında, başta Dev-Yol olmak üzere kimi 'solcu'larımız tarafından doğrudan bir ilişki kuruluyorsa konunun öne mi daha da artmaktadır. Özetle sür dürülmekte olan "cephe" tartışmaları devrim sürecinde çözüme ulaştırılması gereken temel bir sorunun tartışma düzleminde yinelenmesi değil, 12 Eylül sonrası ve uzun vadeli mücadeleyi sürdürüş biçimleri arasın dan somut pratik adımlar düzleminde ele alınma sı gereken bir tartışmadır da. Sorunu ele alıştır devrim anlayışı çalışma tarzı ve örgütlenme anlayışları temelinde bir bakış açısı oluşturulma dan, bu stratejik saptamalar ışığında yaşadığı - mız süreç ve özellikleri ele alıp değerlendirmek büyük bir önem taşıyor.

Yaşadığımız sürecin değerlendirilmesi yenilgi ne denlerinin ortaya konması,önümüzdeki siyasal görevlerimiz vs. gibi ideolojik saptamalar,konumuz olan cephe sorununu ele alışıta bize ta baştan be lirli yaklaşımlar sunmakta ve ip uçları vermekte dir.12 Eylül Amerikancı faşist cuntasıyla birlik te Türkiye'deki sınıflar mücadelesinin ivmesinin düşmesi, c ephe örgütlenmesinde ne kadar "acil - lik" oluşturabilir. Bu yeni koşullar neleri göz ardı etmemizi daha doğru bir deyişle bu "acillik" hangi görevlerimizi ikinci (tali) plana itebilir? Bu sorunlara yanıt aramaya çalışırken karşı yeni oportünist tezlerin çıkacağını ve bunların uzun süreli bir halk savaşı stratejisi içinde "cephe" yi özünden soyutlanmış ve muğlaklaştırılmış ola rak karşımıza koyduklarını göreceğiz.

Diğer yandan bu tip "cephe!" önerileri bizler için şaşırtıcı olmasa gerek.Bilindiği gibi D. Yol dergilerinde, direniş komiteleri önerileriyle bir likte cephe, gündemde olan bir ideolojik saptama idi. Dev Yol 16 sayıda yoruma yer bırakmayacak bir biçimde şunları söylüyordu. (... Direniş Komitelerinin bütün anti-faşist halk güçlerini içe recek ve temsil edecek bir şekilde, yani cephe - sel bir örgütlenme şekli olarak kavranması doğru mudur. Kuşkusuzki bu yaklaşım doğrudur. " Bu açı dan DY'a göre bu yazı içerisinde yöneltilmiş e - leştiriler aslında eski eleştirilerimize oranla özünde pek farklı olmayacaktır.Bir bakıma daha önceden görüp eleştirdiğimiz revizyonist tezle - rin şu andaki somut bağlamıyla yeniden vurgulanması demek olacaktır. Bir yerde "geçmişte böyle anlaşılmaz", "şöyle kavramak gerekir" gibi kı - vırtmalar bugün artık verilen noktada geçersiz kalmaktadır.

En geniş halk kesimlerini belirli bir siyasi p - rogram etrafında toplamayı amaçlayan CEPHEYLE bir

likte, ondan ayrı olarak düşünemeyeceğimiz "BİRLİK SORUNU" da günedeme geliyor. Bu nedenle "Birlik Sorunu" deyince ele almamız gereken üç temel biçimden, yani;

- Parti birliği

-Cephe birliği

-Güç-eylem birliği ve bunlar arasındaki ilişki -lerden de söz etmemiz gerekiyor. Ancak cephe platformuna imzasını koyan siyasetlerin ya bu ilişkileri anlayamadığından, ya da anlamak istemediklerinden sorunu "es" geçtiklerini görüyoruz. Parti ve Cephe arasında net bir bakışa sahip olmadan sorunu geleceğe erteleyip (yani devrimi) ne reye kadar kaçabiliriz. Cephenin, parti ve güç birliklerinden farkının belirtilmesi ve siyasi içeriğinin konulması ön şart olarak gereklidir. Gereklidir, çünkü bugün yurtdışında cephe platformuna imza atanlar tarafından cepheye yüklenen fonksiyonlar nedeniyle; kimi yerde güncel görevler açısından güç-eylem birliğinden farkını ayırt etmek güçleşirken diğer yandan "...ortak siyasi hat yaratmak..." önerileriyle cephenin parti ile arasındaki ilişki iyice belirsizliğe itilmekte -dir.

Gözden kaçırılmaması gereken bir olgu da önerilerin ortaya çıkışıyla öneri arasındaki var olan ilişkidir. Cephe niçin daha önce önerilmemiş ve gelecek günlerin açık faşizm olacağı saptanmasına rağmen neden somutlaştırılmamıştır. Belki de DY 12 Eylül öncesi milyonlarca emekçisiyle birlikte kendisine çok güveniyordu..! Aynı idealist yaklaşımların genel olarak solun ağır darbeler yediği bir ortamda karşısına da dönüşeceği, yani bu kez güçsüzü, yalnızlık vs. gibi anlayışlarla "cephe" sorununa "acil" lik kazandırılmak isteneceği açıktır. Nitekim öyle de olmaktadır. Hiçbir grup

tek başına bu işi yürütemez, birlik şarttır, yenilginin nedeni solda birliğin sağlanılmayışıdır vs gibi tespitleri sıralayan D.Yol'un daha farklı görünmesini de bekleyemedik. Zaten 'cephe' ortaklarından PKK ise Türkiye solunda en sekter tavırları sergileyen, sol içi ideolojik mücadeleyi çatışma, baskın ve yasaklara indirgerken D.Yol'un bunları bilmediğini düşünemeyiz. D.Yol elbette bunları biliyordu. Ama birlik konusundaki genel ilkelere uygulamak işine gelmiyordu. Pahalıya patlayan bir dersten sonra bazı gerçekleri görmeleri "olumlu" bir adım, ama dediğimiz gibi 12 Eylül öncesine karşıt bir biçimde abartılmamak ve pratikte saimi olarak uygulamak koşuluyla...

Başlangıç için vurgulayacağımız son bir nokta, her ne kadar cephe sorununu yaşadığımız süreç ve görevlerimiz açısından ele alsak da cephe olayına; uzun vadeli ve kalıcı bir örgütlenme olduğunu unutmadan bakmalıyız. Yoksa cephe ile ilgili tüm sorunları bu sürece ilişkin olarak dondurur ve sapla, samanı birbirine karıştırmış oluruz. Böyle bir perspektiften yoksunluk cephenin devrimin ileri süreçlerine tekabül eden biçimleriyle, günümüzde olması gereken biçimi arasındaki muğlaklığın, karışıklığın ve de çarpıtmanın doğmasına yol açar.

Yöntem olarak "cephe"ye imzasını atan her siyasetin tek tek görüşlerini ele alıp eleştirmek buyazının boyutlarını aşacaktır. "Cephe"nin mantığının tartışılması esas olmalıdır. Bu anlamda yurtdışında kurulan "cephe"den yana olan görüşlerin ortak noktaları ve bunların neredeyse bir bileşkesi olan D.Y'nin görüşlerinin ele alınıp, teşhir edilmesi yeterli olacaktır. Yoksa 'eski tüfek'lerin, 'cuntacıların', 'TKP türevlerinin' eleştirisi, tek tek ne dediklerinin incelenmesi, ideolojik müca-

delede istenen yararları vermekten öte, mahkum edilmiş ipliği pazara çıkartılmış görüşlerin eleştirisinin bir tekrarı olacaktır. Bunun yerine, cepheye damgasını vuran yeni oportünizmin, D.Y mantığının teşhiri tüm açıklığıyla yapılmalıdır.

Yöntem üzerinde bir oyun oynanmak istenmektedir. Haziran 1982 tarihli "cephe" önerisinde açıkça görüleceği gibi tüm can alıcı sorunlar en genel geçer ilkelerle açıklanmış! (aslında açıklanmamış). Ajitatif cümlelerden oluşan soyut bir bildirge ortaya çıkmıştır. Görüşlerin açıklığı özellikle ön plana çıkması gerekirken, muğlak, belirsiz ifadelerle geçiştirilmesi aslında oportünizmin yazı dilidir. Ve D.Y bunun örneklerini dergilerinde fazlasıyla vermiştir. Belki de muğlaklık ya da soyutluk bu kadar garip bir birliği bir noktada tutabilmek için gerekli görünüyor. Ama nereye kadar?

CEPHEDEN NE ANLIYORUZ?

Cephe en genel anlamda bir iktidara ya da belirli bir hedefe karşı çıkarları birleşen çeşitli sınıflar ve tabakaların birliğini ifade eder. Kısaca, cephe; sınıf ittifaklarından başka bir şey değildir. Proleterya devrimi gerçekleştirebilmek için kesinlikle cephesini, sınıf ittifaklarını oluşturmak zorundadır. Oportünizm bu cepheyi ele alırken ya bir uçta ittifaka giremeyecek tabakaları dahil eder, ya da diğer grupta cephede örgütlülüğünü bulan sınıf ittifaklarını küçümser.

Cephenin biçimlenmesi, ülkenin içinde bulunduğu devrim sürecine ve sınıfsal ilişkilere bağlıdır. Emperyalist kapitalist ülkelerde sosyalist devrim sürecinde proleteryanın oluşturacağı cephe,

proleterya dışında kır proleteryası ve yarı proleteryaadan oluşacak, orta kesimleri ise tarafsız laştıracaktır.

Emperyalizmin sömürge, yarı sömürge durumundaki ülkelerde ise cephe, demokratik halk devrimi muhtevasına göre biçimlenecektir. Böyle ülkelerde cephe, emperyalizme ve egemen sınıflara karşı ezilen sınıfların birliğini ifade eder. Ve aynı zamanda bunların askeri örgütlenmesi durumundadır. Cephenin askeri bir örgütlenme olması, sömürge yarı sömürge ülkelerin emperyalizme karşı halk savaşı verme zorunda olmalarıdır. Çin, Vietnam ve tüm halk savaşı veren ülkelerin deneyimleri bize göstermiştir ki; işçi, köylü, küçük burjuva tabakaların birliği ve örgütlenmesi mücadele içinde gerçekleşir.

Emperyalizme bağımlı ülkeler açısından cephe sorununu II. ve III. bunalım dönemlerinin ilişki ve çelişkilerine göre ele almak gerekir. Aradaki farkların görmezden gelinmesi bizi koyu şablonculuğa iterken biçimde meydana gelen değişmelerin abartılarak cephenin özünün saptırılması da en az öteki kadar mücadele edilmesi gereken sakat bir anlayış olarak karşımızda durmaktadır. Halk savaşının zorunlu bir durak olduğu ülkelerde Mao devrimin üç silahından söz eder.

- Parti
- Birleşik Cephe
- Silahlı Mücadele

Yapılan tespitler II. ve III. bunalım dönemi koşulları altında halk savaşıyla devrime ulaşacak her emperyalizme bağımlı ülke için geçerlidir. Ancak bu noktada ikinci paylaşım savaşı sonrası gündeme gelen ilişki ve çelişkilerin yeni sömürge ülkelerine yansımaları sonucu ortaya çıkan değişimleri

belirtmek gerekiyor. Bu değişmeler kuşkusuz, cephenin oluşturulmasında da gündeme gelmektedir.

11. Bunalım döneminde halk savaşı veren ülkelerde cephe daha başlangıçta iki özellik gösterir. Bunlar cephenin:

a) Kitlesele olması

b) Parti ile cephenin birbirinden ayrı olması.

Birbirleriyle diyalektik bağı olan ve birbirlerinin nedeni olan bu iki özellik kuşkusuz 11. Bunalım dönemine ilişkin özelliklerden kaynaklanmaktadır. Bu özellikler içinde açık işgalin varlığı belirleyici bir öneme sahiptir. Düşmanı açık gözleriyle gören tepkilerini dile getirebilen ve silahlı mücadeleye katılmaları günümüzde olduğu gibi uzun bir süreç gerektirmeyen yığınlar, ayrı bir örgütlenme içinde cephenin kitlesele katılımını da başlangıçta meydana getirirler. Proleterya partisi bu cepheyi yönlendirir. Devrimde çıkarı olan sınıf ve tabakaları devrime kanalize eder. Önderlik yapar..

Politik ve askeri liderliğin bu ayrılığı; cephe karşısında partiyi, parti karşısında cepheyi dışalamadığı gibi, karşılıklı etkileri içinde cephe, partinin kılavuzluğu rolünü kabul ederek proleterya partisi olmadan cephenin demokratik devrim hedeflerine ulaşamayacağını gösterir. Açık işgal koşulları altında silahlı mücadelenin zorunluluğu cephenin askeri-savaşçı niteliğini belirler. Halk kitlelerinin kendiliğinden ayaklanmalarının, çeşitli tepkilerin (silahlı-silahsız) dile geldiği, merkezi denetimin belli büyük kentlerde toplanıp kırsal alanlarda zayıf, feodal ekonomik yapılarla sahip bu ülkelerde köylülüğün nicel gücünün proleteryaya oranla fazlalığı... vs

gibi özellikler, o ülkelerin halk savaşlarının biçimlenmelerinde etken olmuşlardır.

III. Bunalım dönemi özelliklerini saptarken, II. Bunalım döneminden farklarını, yeni ilişki ve ilişkileri kavrayamazsak, günümüz yeni sömürge ülkelerde cephenin oluşması hakkında hiç bir şey anlayamamışız demektir. Yukarıda iki başlık altında verdiğimiz özellikleri III. Bunalım dönemi yeni sömürge ülkelerinde görmek mümkün değildir. Objektif koşulların somut tahlili yerine belli şablonların uygulanmasına geçildiğinden Marksizmden de vazgeçildiği unutulmamalıdır. Örneğin bugün, TKPML başlangıçtan itibaren parti ve ordu (cephe demek daha doğru olacaktır) örgütlenmelerinin ayrı olması gerektiği görüşündedir. TKP-ML TİKKO II. Bunalım dönemi halk savaşı ve örgütlenme biçimini basitçe "taklit" etmeye çalışmaktadır. Değişen koşulları yok sayan bir anlayışın, Türkiye devriminin sorunlarına "ikinci bunalım döneminin kafasıyla" bir çözüm getirmesi olanaksızdır.

Günümüz yeni sömürge ülkelerinde başlangıçta parti-cephenin ayrı örgütlenişini ve cephenin kitle sel katılımlı olmayacağını söylemiştik. Gündemde cephe önerisinde beliren "en geniş yığınların cephe içinde örgütlenmesi" ve bunun kısa vadede pek açık söylenmesi de silahlı mücadele olmaksızın sağlanabileceği anlayışı, devrim anlayışlarının farklılığından kaynaklanmaktadır. Her ne kadar bu yazının konusu halk savaşının politikleşmiş askeri savaş stratejisini, mücadele anlayışlarını... vs tartışmak değilse de, hangi oportünist görüşlerin hangi stratejik-politik tespitlerden kaynaklandığını teşhir etmek zorundayız.

Ayrıntılarına girmeden III. Bunalım döneminde biçimi değişen, yani gizli işgal esprisi içinde su

ni denge olgusunun altını çizmemiz gerekiyor. Düşmanın yüzünün açık işgalde görülmemesi ve suni denge der dolayı halk kitlelerinin düzene karşı olan muhalefetlerinin pasifize edildiği kendiliğinden tepkilerin dile gelme koşullarının en aza indiği... vs gibi koşullarda, kitlelerin devrimci saflara çekilmesi ancak silahlı propaganda temelinde yürütülecek bir öncü savaşıyla mümkündür. (Daha önceki bir çok yazımızda yeterince açıldığı için bu dönemin özelliklerinin ayrıntısına ayrıca girmiyoruz.) Her devrimin ana sorunu olan kitlelerin siyasi saflara çekilmesi... yalnızca bizim ülkemize has bir olay değildir. Elbette, ülkemiz ve diğer yeni sömürge ülkeler açısından stratejik öneme haiz olan yan, kitlelerin siyasal saflara kazanımının ancak, silahlı propaganda temelindeki bir süreçte mümkün olacağı, (öncü savaşı) saptamasıdır. Ki bu özellik 11. Bunalım dönemine göre önemli bir farklılık olarak ortaya çıkar.

Sonuç olarak ülkemiz koşullarında böylesi bir aşamayı geçmeden cephenin kitlesel katılımı olabileceğini söylemek aslında hiç bir şey söylememektir. Bu konuda iddialı olmak, önerilerde bulunmak, ideal saptamaları marksist yapamaz. Oportünizmin cephe sorununu ele alıştırta bu halkayı yanlış kavraması tesadüf değildir. Terk edilen (ya da karşı çıkılan) THKP-C tezlerinin yerine oluşturulmaya çalışılan revizyonist tezlerin birer yansımalarıdır. DY açısından bugün böyle olan bu durum, bir kısım oportünistler açısından şablonculuğa indirgenerek, koşullar aynılaştırılarak ya da silahlı mücadelenin reddi adına da yaratılmak tadır.

Parti önderliğinde sürdürülecek öncü savaşı aşamasında, partinin elemanları aynı zamanda bilfiil

savaşçıdır da. Yani parti ve cepheyi başlangıçta birbirinden ayırmak mümkün olmamaktadır. Politik ve askeri liderliğin birliği ilkesi ifadesini parti ve cephe örgütlenmesi içinde bulur. Parti, silahlı propagandayı hayata geçirip, düşmanın yüzünü açığa çıkarma, politik gerçekleri açıklama, kitlelerin karşısına maddi bir güç olarak çıkma, dik katleri devrim saflarına çekme...vs gibi işlevleri yerine getirirken, aynı zamanda da tüm sınıf ve tabakaların birliğini emperyalizme ve oligarşiye karşı olan cephe içerisinde sağlamaya çalışır. Başlangıçta kitlesel katılımı olmayan cephe sürdürülen bu mücadele temelinde genişler. Kitlesel bir nitelik kazanır.

Silahlı propagandanın toparlayıcılığını bu açıdan ele almak gerekmektedir. Çünkü cephe sorunu bir yerde önderlik sorunu ile çakışmaktadır. İdeolojik ve pratik mücadele içinde sağlanan önderlikle sınıf ve katmanların bir cephe içerisinde örgütlenmesi mümkündür. Yoksa yazılan binlerce sayfa yazının hiç bir önemi-entellektüel bir birikim ötesinde olmayacaktır. İşte silahlı propaganda "lafla peynir gemisi yürümez" diyen kitlelere somut hedefler etrafında, maddi bir temelde oluşacak, somutun propagandasını yaparak, onları devrim saflarına çekecektir. Temel olarak yürütülen bir mücadele biçimi yanında diğer barışçıl, barışçıl olmayan mücadele biçimlerinin buna bağlı sürdürülmesi gerektiğinden, herhangi bir çarpıtmaya yer vermemek açısından ekleyelim; suni denge içerisinde ele aldığımız kitlelerin politik pasiflik içinde bulunmaları gerçeği, silahlı propagandanın önemini eskisinden çok arttırmıştır.

Cephe örgütlenmesi halkın katılımıyla gelişir, genişler ve süreç içinde partinin kılavuzluğunda ayrı bir yapıya sahip olur. Bu durum cephenin ger-

çok işlevini (kitlesele katılımla birlikte) kazanması demektir. Çünkü aslında cephe; partiden ayrı askeri bir örgütlenmedir. Partiye tabidir. Burada parti ve cephe arasındaki ilişkiyi hiç bir muğlaklığa yer bırakmadan belirtmek ve her zaman için cephenin partiye bağılı olacağı tesbitini vurgulamamız gerekiyor.

Cephe kitlesele katılımın gelişmesiyle ikinci aşamaya geçer. Geniş halk kitlelerinin birliğini ya da sınıfsal örgütlerin ittifakını içerir... Emperyalizmi ve oligarşiyi yıkan bir cephe partinin kumandası altında iktidara geçer. Cephe demokratik halk devriminin muhtevasına uygun olarak ulusal ve anti-faşist bir karakter gösterir. Bu özellik sınıflar mücadelesinde ulusal ya da sınıfsal mücadelenin ağırlık kazanmasına göre değişir. Ulusal ya da sınıfsal yan ön plana geçer... (Sınıf olarak adlandırmada bu içeriğe göre yapılır.) Faşizme karşı olan cephele, Birleşik Devrim Cephesi adını alırken, ulusal kurtuluş savaşını veren ülkelerde genellikle kurulan cephele Ulusal Kurtuluş Cephesi adını alır.

Devrimci halk cephesi emperyalizme ve oligarşiyeye karşı birleşen tüm sınıf ve tabakaları kapsar. Bu nedenle cephe içindeki emekçilerin, savaşçıların parti elemanlarıyla aynı niteliğe sahip olmaları gerekmez. Bağımsızlık ve demokrasiden yana olmaları yeterlidir. Parti cephe içerisinde insiyatif elinde tutarak cepheyi yönlendirerek halk kitlelerini sosyalizm yolunda eğitir.

Cephenin ne olduğu, ülkemiz koşullarında nasıl biçimleneceği ve parti ile olan ilişkileri konusundaki belirli noktaları ayrıntılı olmasada vurgulamaya, genel tezleri koymaya çalıştık. Bu aşamadan sonra önerilen cephe çağrısı ve bu öneriyete

mel olan DY anlayışını eleştirirken birçok kavram yeniden ele alınarak açılmak durumunda kalacaktır.

YURTDIŞI CEPHENİN ORTAYA ÇIKIŞININ NEDENLERİ

12 Eylül faşist cuntasıyla beraber, genel olarak Türkiye Sol'u (küçük burjuva sınıf temelinden kaynaklanan) tam bir şaşkınlığa uğradı. Buna yabancı değiliz. 12 Mart döneminde de aynı şaşkınlıkla, tam bir panik içine girmişti. Bugün ise hayatın objektif eğitimi küçük burjuva Sol'una da tecrübe kazandırdı. Oportünist teoriler yeni biçimler aldı. Mücadele kaçkınlıklarına yeni kılıflar bulundu. Bunların herbirini, tek tek ele alıp incelemek, Türkiye sınıf mücadelesinde birer ibret dersi olarak kalması için elbette gereklidir. Ve yapılacaktır. (mücadele kaçkınlığını gizlemek için bulunan son derece orijinal küçük burjuva kılıflardan biri Kurtuluş'a aittir. Kurtuluş'a göre günümüzde proleter devrimci tavırla, küçük burjuva tavır arasındaki en temel fark ve kriter örgütün devam edip etmediğidir. Şu garip duruma bakın ki, bunu diyen Kurtuluş siyasi faaliyetlerinin ve örgütsel çalışmasının tamamen durduğunu itiraf ediyor.) Burada sadece küçük burjuva mücadele kaçkınlığının, karamsarlık ve yılgınlığının "ince" ve "son" oportünist biçimi olan birkaç sol gurubun bir araya gelmesiyle kurulan F.K.B.D.Csi (biz buna Yurtdışı Cephesi diyeceğiz) üzerinde duracağız. Çünkü yurtdışı cephenin hem mücadele kaçkınlığını ince yöntemlerle, yeni oportünist tezlerle "haklı kılmaya" her de gene dayandığı sınıfal etmel olan küçük burjuvaziye "cephe" şeklinde "güçlü!" görünmeye çalışıyor.

Cephe sorununu detaylarıyla ele almadan önce, ne der yurtdışı cephe oluşabildi? Bunun maddi şart-

ları neydi? Sorularına cevap verelim.

Yurtdışı cephenin oluşmasının maddi temeli, 12 Eylül faşist cuntasıyla beraber paniğe kapılan küçük burjuva Sol gurupların, dayandıkları sınıfın özellikleri olan kendi öz gücüne güvenmemek, bağımsız tarihi eyleme girme cesaretinden yoksun - luk redeniyle paniğe kapılıp, her şeyin kendigüç sülüklerinden kaynaklandığını, bundan dolayı ye nildiklerini, bu yüzden birleşmelerinin şart olduğunun farkına varmalarıdır. Bu tarihsel görevi onlara hatırlatan da 12 Eylül faşist cuntasıdır. Yurtdışı cephenin deyimiyle "yeni dönem"dir. İşte Haziran 1982 deki birlik çağrılarında şunları yazıyorlar. "12 Eylül askeri faşist darbesiyle Türkiye yeni bir döneme girmiştir... Tüm bunlar bizler açısından yeni bir dönem ve yeni politik görevler anlamına gelmektedir. İlerici, devrimci ve yurtsever güçler olarak bu yeni görevlerin üs tesinden gelebilecek, dönemin koşullarına uygun anlayışlar, örgütlenmeler geliştirmek, kendi iç ilişkilerimizi bunun ışığında yeniden gözden geçirmek zorundayız."

Kendi iç ilişkilerini (özellikle DY) nasıl gözden geçirdiklerini ileride göreceğiz. Şimdi dikkat çekmek istediğimiz nokta, yurtdışı cephenin varlık şartının 12 Eylül faşist cuntası karşısındaki panik ve yılgınlığıdır. Tüm oportünistler gibi Yurtdışı Cephe de (şartlar değişti" deyip, mü cadeleyi sürdürmeyi düşünmesi gerekeceğine, tam tersine mücadeleden yan çizmenin bunun için "bir lik-cephe" olunmasının gerektiğinden söz etmektedir. Bu yurtdışı cepheyi oluşturan tek tek grupların kendi öz gücüne güvensizliklerinde iyice a cıklık kazanıyor.

İşte küçük burjuvazinin kendine güvensizliğin i-tiraflarından bir kaç örnek. (Bu güçsüzlüklerinin

farkına 12 Eylül cuntasıyla beraber vardıklarını bir kez daha hatırlatalım). "Önümüzde duran devrimci hazırlama ve örgütlenme görevi hiç bir grubun tek başına altından kalkamayacağı kadar, büyük ve zorludur"

"Türkiye'deki faşist rejimin devrimle devriliş halkların devrimci demokratik iktidarını amaçlayan bir siyasal program gerçekleştirecek temel örgütlenme birleşik direniş cephesidir. Bunun dışında ne bir gurubun tek başına, ne de bazı geçici eylem birlikleri etrafında programsız ve plansız bir araya gelmiş grupların, siyasal iktidar sorununu çözmeleri mümkün değildir. "

Sanırız bu kadar örnek yeterlidir. Yurtdışı Cephe kendi acizliğini, kendi öz gücüne güvensizliğini itiraf ederken, yine "büyüklük" havasını elden bırakmıyor. Boş gevezeliklerine devam ediyor "Programlı" ve "planlı" siyasal iktidar mücadelesinden "birleşik direniş cephesinden" söz ediyor. Niçin bunların gevezeliğini yapıyor yurt dışı cephe? 12 Eylül curta öncesinin "büyük" ve "güçlü" örgütleri her bildirilerinde devrim yapıcaklarından söz eden DY, PKK, TKP ve benzeri gruplar şimdi mi farkına vardılar siyasal iktidarın "programlı" ve "Planlı" ele geçirilmesi gerektiğine? Elbette devrimci örgüt olmanın kriteri devrimi hedeflemektir. Öyleyse şimdi tekrar tekrar "devrim için cephe gerekli" diye kendilerini dilerine gevelemelerine birbirlerine korku ile sarılmalarının anlamı nedir?

Bu küçük burjuva korkaklığını gizlemek için "büyük laflar" etmektir. Mantık şudur; tek başına olduğumuz için yenildik, o halde birlik olmalıyız. Yenildik. O halde devrime daha iyi, programlı, planlı hazırlanmalıyız. Ki bir daha yenilmeyelim. Yenildik. C halde görev mücadele etmek değil, bir

leşmek, daha iyi örgütlenmektir. Yurtdışı cepheye göre temel görev şudur;

"Bugün var olan dağınıklıktan kurtulmak, halkımızın kurtuluşunun temelini yaratacak olan birliği sağlamak, önümüzdeki en acil en önemli görevdir." Ocak 1982 bildirisi... Korkaklığın, mücadele kaçkınlığının Türkiye halkının kurtuluşunu değil, O'na ihanetin belgesi olarak bu sözler tarihe geçektir. Halkımız 12 Eylül faşist cuntasının işkence ve zulmü altında inlerken, yurtdışına kaçmış, yurtdışı cepheyi oluşturan küçük burjuva mücadele kaçkını gurupların tespit ettiği temel görevde bakın "halkımızın kurtuluşunun temelini yaratacak birliği sağlamak önümüzdeki acil ve en önemli görev"miş!. Ne büyük laflar. Ama sadece mücadeleden kaçmak için boş gevezelikler. Zaten küçük burjuva kararsızlık ve karamsarlığın en tipik özelliği, korkaklığını gizlemek için, boş, bugün için yerine getirilmesi imkansız "büyük laflar" etmek veya söylenmesi, tekrarlanması gereksiz (örneğin, siyasi iktidarı programlı, planlı ele geçirmenin gerekliliği vs. üzerine boş gevezelikler) şeyler söylemektir. İşte yurtdışı cephe de bunu yapıyor.

Onun acil ve önemli görev dediği yurtdışı cephe birliği, mücadele etmenin değil, mücadelede kaçmanın bir aracıdır. Oysa bugün devrimcilerin örneğindeki "acil ve önemli görev" bütün gücü ve enerjisiyle faşist cuntaya karşı teşhir faaliyetini (silahlı mücadele temelinde) sürdürmektir. Tarihsel görev budur. Ve tarih, bu görevi yerine getirip getirmediğine göre yargılayacaktır.

YURTDIŞI CEPHENİN "SOL ÜSTÜ" BİRLİK POLİTİKASI

Yurtdışı cephenin oluşumuna neden olan maddi koşulların Türkiye'de 12 Eylül faşist cuntası kar-

şısında, küçük burjuva solunun korku ve paniği olduğunu daha önce belirtmiştik. O halde nasıl bir araya geleceklerdi yurtdışı cephenin mensupları?

12 Eylül öncesi bu sol grupların kendi aralarındaki olumsuzluklar herkesçe bilinmektedir. Daha dün birbirleriyle silahlı mücadeleye giren, siya set yapma yasağı koyan "ideolojik olarak değil, silahlı olarak yok edeceğiz diğer grupları" diyen, sol gurupların bir anda salt iyi niyet kesi lip, birbirine sarılmalarının subjektif bir takım nedenlerle açıklanamayacağı ortadadır. Küçük burjuva yılgınlığına dayanan bu politika, sol gurupların birbirlerini buluşu ve geçmiş sol içi çatışmaları değerlendirmesine ise sol içi ideolojik mücadele yerine liberalizmi koyma şeklinde yansımaktadır. Puna "sol üstü birlik politikası" da diyebiliriz. Bunun temelinde geçmiş tüm sol içi çatışmaları genel bir olumsuzluk olarak değerlendirmek, bunda herkesin payı olduğunu söyleyip hataların temelindeki mantığı göz ardı etmek şeklinde bir liberal politika yatmaktadır. Zaten başka türlü geçmişte küçük burjuva temelde ortaya çıkan sorunların çözümü mümkün değildir. İlk görünüşte gerçekten "olumlu" bir görünüm veren "birlik yanlısı" anlayışlar aslında olumsuzluğun faşist cunta karşısındaki korkaklığın bir sonucu dur. Öyle olmasaydı 12 Eylül öncesinin "büyük" guruplarının yanlarına bir, iki küçük grup katarak birleşmesi mümkün olmazdı.

Küçük burjuvazi her zaman tarihsel olarak böyledir. Kendi özgücüne güvenen, bağımsız bir politik hat izleyemeyeceği için tavrı, burjuvazi ve proleterya arasında bocalama ve kararsızlık tavrıdır. Karşı devrim güçlü olduğu zaman köşesine siner (veya bunu malzeme olarak kullanır) prole-

terya güçlü olduğunda ise onun peşinden gider. 12 Eylül öncesi dönemde, küçük burjuva sol örgütler devrimci durumun derinleşmesinin bir sonucu olarak varlıklarını "tek başına" sürdürebiliyorlar, "birlik çağrılarında" ise ya kulak tıkıyor ya da "peşimder gelirlerse birlik olur" diyorlardı. Küçük burjuva sol gurupların "kendine güveni!" öylesine artmıştı ki, artık başka bir guruba "siya set yaptırmama" tavrına bile girebilme hakkını görüyorlardı. Kürdistan'da egemen sınıflara karşı savaşımın ziyade, sol guruplar arası mücadele vardı. Onlarca devrimci, yurtsever bu silahlı kavgalar sonucu can veriyor, her ölüm olayı bir başkasının nedeni oluyordu. Kimsenin kimseyi dinlediği yoktu. Herkes birbirinden "öz-eleştiri" bekliyordu. Birlik toplantıları konuşmaktan veya ortak bir bildiri çıkarmaktan öteye varamamıştı.

12 Eylül cuntası bütün bunlara son verdi. İşte o zaman bu küçük burjuva sol guruplar hata yaptıklarını, birlik olunması gerektiğini anladılar; ve geçmişin çatışmalarının da üzerine bir "sünger" çektiler şimdilik. Ama şimdilik diyoruz.

Yurtdışı cephenin pratikte öncülüğünü yapan D.Y geçmiş sol içi durumu şöyle değerlendirmektedir:

"... ortaya çıkan sıhatsız temeldeki bölünmeler ve parçalanmalar giderek bunların silahlı çatışmalara dönüşmesi sorumsuz ve rekabetçi eylemler... daha sıralanabilecek onlarca olumsuzluk, sol güçleri zayıf düşürmüş ve halk yığınlarına hem ciddi bir alternatif sunmayı hem de cümleli bir görünüm sergilemeyi engellemiştir. "

"... Biz geçmişte egemen olan olumsuz anlayışların ve davranışların önemli bir nedeninin sosyalizm anlayışındaki eksik kavrayışlardan ileri gelmesine inanıyoruz. " (Devrimci İşçi Nisan 1982)

DY neyi anlatmak istiyor...? Hiç bir şey, sadece boş gevezelik, o kadar. Geçmişteki sol çatışmalar, olumsuzmuş, halka alternatif sunulmamış vs. Sorun, zaten var olan bilinen bir durumu papağan gibi tekrarlamak değil, nedenlerini ve sınıfsal köklerini ortaya çıkartmak ve sorunun çözümü için nasıl davranıldığını ve ne gibi sonuçlar elde edildiğini ortaya koymaktır. DY buna yanaşmıyor. Yanaşmaz da.

Hiç bir oportünist gurup gerçekleri bütün yanlarıyla ele alıp devrimci mücadeleye yararlı sonuçlar çıkartamaz. Tam tersine basit görünen yanlarıyla ilgilenir. Ve kendini aklamaya, kendi dar çıkarlarına dokunmamak şartıyla gevezelik etmeye çalışır. DY'de bunu yapıyor. Peki nedir sol içi çatışmaların nedeni?

DY çok bilmiş, bilgiç. Ama gerçekte liberal bir tavırdan öte bir şey olmayan boş bir söz yığını la cevap veriyor. "Sosyalizm anlayışlarındaki eksik kavrayışlar" ne kadar güzel ve boş bir cevap!

Daha dün, 12 Eylül öncesi, en iyisini ben bilirim, diyerek herkesi oportünizm, revizyonizm ve cahillikle suçlayan alay eden, küçümseyen D.Yol'a bakın! Meğer sosyalizm anlayışında eksik kavrayış varmış! (Bu diğer gruplar için de geçerlidir) DY'ye göre 12 Eylül öncesi, sol guruplar sosyalizmi biraz daha iyi kavrasalardı, sol içi çatışmalar olmayacaktı. Demek ki; porotünizm, revizyonizm sosyalizmi eksik kavramaktır. Kendi oportünist saldırganlığını gizlemek için, sorunun maddi temeline inmekten korkanların böylesi bir yöntemle sorunu geçiştirmesi bizce şaşırtıcı değildir. Oportünizm; her türlü yeni biçiminin altında yatan genel özelliği, davranışlarını ve politikasını kendi çıkarlarına göre ayarlamasıdır.

DY'nin yaptığı da budur. Sol içi çatışmalarda kendini aklamak için genel durumu buna uygun bir hale getirmiş, yorumlamış, sorunun sınıfsal temelini, devrimin genel çıkarlarını bir kenara itmiş ve liberal bir tespitle işin içinden çıkmıştır. Acaba DY şimdi diğer sol gruplara sosyalizmi kavratmak için ne yapıyor? 12 Eylül cuntasıyla sol guruplar birden sosyalizmi kavrayıp, eksikliklerini anlayıp "cephe" olunması gerektiğini nasıl tespit ettiler? DY'nin bu sorulara cevap vermesi mümkün değildir. Çünkü 12 Eylül öncesi sol içi çatışmaların nedeni sosyalizmi eksik kavramak değil, küçük burjuva temelindeki gruplaşmadır. Ve şimdi 12 Eylül sonrası birdenbire "birlik" olunması gerektiğini kavramanın nedeni de sosyalizme kavramak değil, cunta karşısındaki panik ve korkudur. Ama DY, liberal bir 'baba' rolünü öylesine benimsemiştir ki, sosyalizmin eksik kavrandığını tespit ettikten sonra vaz vermeye devam ediyor.

"... geçmişle hesaplaşma sorununu herhangi bir gurubun kendi geçmişini değerlendirmesi ile sınırlı tutamayız. Geçmişin değerlendirilmesi stratejik ve taktik hataların bulunup, çıkartılması çerçevesine hapsedilemez. Sorun bir bütün olarak sosyalist hareketin kendi geçmişi ile hesaplaşması düzeyine çıkartılmadıkça bizlere egemen olan olumsuzlukların ve eksik, hatalı anlayışların aşılamayacağına inanıyoruz. " D.İşçi Nisan 1982

İşte gerçekleri bulandıran, sorunun maddi temelini yok eden, sonuçta kendini akladığı gibi, aynı zamanda kendisine "türkiye sosyalist hareketinin "vaftiz babası" payesini veren "sol üstü" bir liberal oportünist anlayış örneği. DY'ye göre var olan olumsuzluklar Türkiye sosyalist hareketine aittir. Ve sonuçta ortada hatalı, suçlu yoktur. ... Ya ne kaldı. "birlik"

Yurtdışı cephenin oluşabilmesi, daha dün birbirleriyle kanlı bıçaklı gurupların bir araya gelebilmesi, gerçekten de ancak böylesine oportünistçe bir yöntemle geçmiş değerlendirilip, her şeyin üzeri yaldızlı, liberal sözlerle küllenerek, meseleler sosyalizm anlayışlarındaki eksik kavrayışlarındaki eksik kavrayışlara getirilip dayandırılarak, hatalı yok! hata sosyalist hareketindir ! tespitleriyle herkeste genel bir rahatlama, vicden huzuru sağlayarak mümkün olabilirdi. Böylece DY için hem birlik sağlanmış oluyor, hem de kendini aklamış oluyor.

İşte yurtdışı cepheyi meydana getiren "birlik" anlayışı böylesi bir kafa yapısına dayanmaktadır. Elbetteki bu olayların özü, faşist cuntaya karşı korku ve paniğin sürdüğü müddet kadar olacaktır.

Böylesi bir küçük burjuva temelde bir araya gelen gurupların, yurtdışı cephesinin, sınıf mücadelesinin temel sorunları olan Parti, silahlı mücadele ve sınıf ittifakları sorunlarında oportünist bir politika izlemesi kaçınılmazdır.

YURTDIŞI CEPHE VE PARTİ SORUNU

Yurtdışı cephenin önderlik sorunu olarak, partisinin asla tartışmadığı, yani hangi partinin öncülük ettiği, kimin parti olduğu gündeme getirilmediği bilinen bir gerçektir. Genel ve teorik olarak parti cephe sorunu ortaya konduğunda, proleterya partisinin önderlik rolü (teorik olarak olsa) belirtilmesi gereken bir nokta olduğu halde yurtdışı cephe bunu tamamen "es" geçtiği gibi parti-cephe ilişkisinde, parti sorununun günümüz şartlarında önemsiz olduğuna dair de bir takım kılıflar yaratmıştır. Onların teorik düzeyde dahi partinin öncülük fonksiyonunu belirtme cesa

retlerinin olmamasının nedeni, sadece basit bir gözden kaçma değil, yurtdışı cephenin bilinçli bir çabasıdır... Yaratılan teorik kılıf da şudur "...cepheleşme süreci parti sorununun çözümünü hızlandırıcı bir etken olarak değerlendirilmelidir."

"... Hiç bir zaman cephe örgütlenmesi, parti örgütlenmesinin bir engeli olarak ele alınamaz. Sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarının bir ürünü olarak ortaya çıkan cephe örgütlenmesi, parti örgütlenmesinin bir an önce çözülmesi gerektiğini hatırlatır." (D.İşçi)

Elbetteki, parti ve cephe ilişkisinin birbirinin karşıtı olarak ele alınması düşünülemez. DY'nin bu rada çarpıttığı nokta, nasıl bir cephenin parti ile olan bağıdır. Dy'nin cepheleşme süreci (ve daha sonra parti) dediği şey birkaç sol gurubun, liberal bir birlik anlayışı ve küçük burjuva yığınlığı temelinde bir araya gelmesi ve kendi vicdanlarını rahatlatmalarıdır. DY'ye göre parti sorunu, cepheleşme süreci (yani bir kaç sol gurubun birliği süreci) içinde çözümlenecektir. Föylesi bir yaklaşımın devrimci-bağımsız bir proleter ya partisine tekabül etmediği, tersine parti oluşturmaktan aciz kendi gücüne güvensiz bir küçük burjuva anlayışa denk düştüğü açıktır. Zaten DY'nin 12 Eylül öncesi parti anlayışı böyleydi. Partileşme süreci DY'ye göre bilinmeyen bir süreçti. Öyleki bütün kitlelerin kucaklanması şart koşuluyordu. Kendi içinde böylesi tutarsız bir oportünist yaklaşımın bugün "cephe" dediği, diğer sol gruplarla güç birliği platformunda partileşme sürecinin tamamlanacağını söylemesi şaşırıcı olamaz. İşte DY'nin parti-cephe karşı karşıya getirilemez dediği şey özünde budur.

DY'nin cepheden anladığı ve uyguladığı şey ile

bizim anladığımız cephe ve güç birliği sorunları muhteva ve biçim olarak farklı olduğundan, tartışmanın önce cephe mi, parti mi platformundançı karılması gerekir. Sorun parti-cephe ilişkisi değil, parti ve güç birliği ilişkisidir. DY bu platformda diğer sol grupların sıhhsatsız birliği üzerine kurulmuş bu'cepheleşme süreci" nde parti sorununun çözümleneceğini sanıyor. Bu parti sorununun tali plana itilmesi, bilinmeyen bir tarihe er telenmesi, kısaca sınıf savaşının önderlik örgütü olan partiye ihtiyaç duyulmamasıdır. Çünkü, ancak mücadeleye gerçekten devrimci önderlik etme sorunu olan bir grup, parti sorununu tali plana itemez. Oysa DY'ye göre cephe, "sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarının ürünü olarak" çıkmıştır. Ama parti değil dikkat edin. Bugün sınıf mücadelesinin ihtiyacı birkaç gurubun bir araya gelmesi değil, devrimci mücadeleyi gerçekten sürdürecektir örgütlenmedir. Yurtdışı cephe, mücadelenin ihtiyacı değil kaçmanın ihtiyacıdır. DY'ye göre cephe, "parti örgütlenmesinin çözümlenmesini bir an önce hatırlatırmış..." Ne boş sözler! Parti sorununun çözümlenmesini bu cephe hatırlatıyor! Anlayabilene aşk olsun. Parti sorunu, bağımsız ve sınıf mücadelesine önderlik sorunu olarak ele alınmalıdır. Bunu tali plana itmek, küçümsemek özünde mücadeleden kaçmaktır. Çünkü parti ve örgütlenme sınıf mücadelesinden ayrı olarak ele alınamaz. Partileşme süreci diğer sol gruplarla birlik platformu dışında bağımsız bir süreçtir. Sorunu böyle kavramamak, kendi özgücüne güvensizliğin, bir sonucudur. Dy parti-cephe ilişkisi konusunda TEP ile ağız birliği içerisinde. Bir zamanların partisiz cephe çığırkanlıklarının önderi olan M.Belli, o zamanlar bu teorileri "küçük burjuva önderliği" için getiriyordu.Şimdi ise mücadeleden kaçmanın bir kılıfı olarak DY'ye

akıl veriyor."... cephe ile partinin kurulması ve güçlendirilmesi iç içedir." işte yurtdışı cepheyi meydana getiren grupların, cephe-parti ilişkisi konusundaki muğlaklığı burada açıkça ifade ediliyor. Öylesine bir cepheki, hem "parti"nin kurulması ve hem de "güçlendirilmesi" (yani var olan partinin!) cephe içinde iç içedir. Sorunun açık olan noktası, yurtdışı cephe: önderlik meselesinin muğlaklığa belirsizliğe tek edildiği, bunun esas nedeninin de, yurtdışı cephenin mücadelesinin bir gereği olarak gündeme gelmesi, önderlik insiyatifinin-mücadeleye önderlik etme gücüne değil, gurupları bir araya getirebilme burjuva politikası kıvraklığına bağlı olmasıdır. Sonuçta yurtdışı cephe önderlik sorunu, programda muğlak bırakılmıştır. Parti-cephe ilişkisinde sorunları bu derece karmaşık ve anlaşılmasız hale getiren yurtdışı cephe için önümüzdeki dönemde, mücadele dönemi değil mücadeleye hazırlık dönemidir.

YURTDIŞI CEPHE VE SINIF İTTİFAKLARI

Bilindiği gibi cephe en genel anlamda faşizme karşı ezilen sınıf ve tabakaların politik platformdaki ittifakını temsil eder. Askeri yan politik yandan ayrılmayacağı için cephe; hem askeri bir örgütlenme olduğu gibi, hem de çeşitli sınıf ve tabakaların politik ittifakıdır. Bu anlamda cephe, sınıf mücadelesinin gelişen seyrine göre çeşitli biçimler alabilir. Çin, Vietnam, Nikaragua Afrika'daki çeşitli devrim deneyimleri bize bunu göstermektedir. Günümüzde ise, ülkemizde öncü savaşı aşamasında sınıf ittifaklarının belirgin olarak netleştiği, kitlesel katılımın gerçekleştiği bir cephe biçiminin olmadığı, sınıf mücadelesinin ihtiyacının ise, anti-empyralist, anti-faşist temelde "savaşçılar cephesi" olduğu somut

olarak bilinen bir gerçektir. Yurtdışı cephenin silahlı mücadele çizgisini hayata geçirecek bir askeri örgütlenmeye dayanmadığını daha önce belirtmiştik. Zaten bu yönüyle cephe olma özelliğini taşımayan yurtdışı cephenin, sınıf ittifaklarına dayanmayacağı da açıktır. Çünkü Türkiye'deki sınıf mücadelesinin bugün vardığı düzey, çeşitli sınıfların mücadelesini temsil eden örgütleri ortaya çıkarmadığı bilinen bir şeydir. Yurtdışı cephe bunun farkındadır. (1)

Şöyle diyor DY "...cephe sorununu kendini işçi sınıfının öz ve hakiki temsilcisi ilan ederek ittifak edeceği küçük burjuvazinin temsilcisini arama ve bunun dışındaki unsurların katılımına gerek görmeme şeklinde yok sayan çocuksu anlayışlar..." DY bugünkü sınıf mücadelesinin seviyesinde, sınıf katılımlarının belirgin bir şekilde oluşmadığını ve bunların temsil edildiği cepheyi savunmayacak kadar kaşarlanmış bir oportünist siyasettir. Elbetteki bunları çocukluk sayacaktır. (Bu iddiası en çok yurtdışı cephe ortağı SVP için geçerlidir) Ama bunun dışında "büyük" programlı yurtdışı cepheden geriye ne kalıyor? Silahlı mücadele yok, askeri örgütlenme yok, sınıf ittifaklarına dayanan cephe mi? O da yok. Evet ne kalıyor. Bu sorunun cevabı aslında yurtdışı cephenin maddi koşullarını cevaplarken vermiştik. Tek kelime ile mücadele kaçkınlığının cephesi... Tekrar da olsa şu alıntı, burada yurtdışı cephenin varlık şartını iyice açıklığa kavuşturacaktır.

"Önümüzde duran devrimi hazırlama ve örgütlemeye görevi hiç bir gurubun tek başına altından kalkamayacağı kadar büyük ve zordur. "Şimdi sorun yeterince açıktır. Sınıf ittifakına dayanmayan (sınıf mücadelesi açısından bunu iddia etmek komik olur) silahlı mücadeleyi yürütmenin bir örgütlen

mesi olmayan cephe, neyi yapacak? Hazırlık mücadelesi yapacak. Acaba neyin hazırlığını yapacak? Buna devrimi şeklinde genel cevap veren cephe ortaklarının herbirinin niyetinin ve hazırlık dediği şeyin farklı olduğunu biliyoruz. Böylesi bir hazırlık hazırlık mücadelesini kendisine temel almış bir "cephe"nin gerçekte birkaç gurubun bir araya geldiği 'sulandırılmış' ve pratikten yoksun bir güç eylem birliği platformu olduğu inkar edilmeyecek kadar açıktır.

YURTDIŞI CEPHE VE MÜCADELE ÇİZGİSİ

Hangi türden olursa olsun bütün oportünist hareketlerin, gerçek yüzünü, onun pratiği ve gerçek gerçek mücadele çizgisi açığa çıkartır. Bu prensip yurtdışı cephe için de geçerlidir. Yeniden yurtdışı cephenin örgütlenme komitesi ve programında yer alan mücadele çizgisini bir kere daha inceleyelim. Yurtdışı cephenin örgütlenme komitesi ve programında yer alan mücadele çizgisini eleştirmeden önce, ona bu mantığı aşıl原因an DY'nin görüşleri üzerinde durmak gerekecektir. DY büyük cephesini kurduktan sonra nasıl bir çizgi ve süreç izleyeceğini şöyle açıklıyor.

" İçinde yaşadığımız dönem bir hazırlık dönemi olarak kavranmalıdır. Doğrudan devletle girişilecek çatışmayı her alanda göğüsleyebilecek ideolojik, politik, örgütsel askeri hazırlıklar yapılmalıdır. Bu yıllar güç biriktirme yılları olarak kabul edilmelidir. 12 Eylül öncesinde devrimciler (DY demek daha doğru olurdu...) bir çok sebepten dolayı bu temel sorunlarda ciddi hazırlıklardan yoksundular." D.İşçi Nisan 1982

İşte DY'nin (ve yurtdışı cephenin) oportünist politik taktiğini ve mücadele çizgisini en açık şek

liyle ifade eden bir bölüm. İktidara karşı devrimci mücadeleden yan çizmek isteyen bütün oportünistlerin baş vurduğu bayatlamış teori her zaman, "hazırlık teorisi" olmuştur. Bu teori genellikle silahlı mücadeleden yan çizip revizyonist çalışma tarzına geçiş halindeki gurupların başlıca dayanağıdır.

Bir dönem THKP-C sol yorumcusu Acil'de hazırlık teorisine dört elle sarılmış ve hüsrana uğramıştır. Ve bugün geldiği nokta ortadadır. Devrimci mücadele kendi içinde hazırlığı da taşır. Önce hazırlık yapalım, sonra mücadele ederiz şeklindeki bir ayırım, mücadele çizgisinden ayrılmaktan başka bir anlama gelmez. Devrimci mücadelenin eksik ve zaafalarını ortadan kaldırmanın yolu mücadeleye etmektir. Ama oportünizm için bu böyle değildir. DY ve yurtdışı cephenin savunduğu hazırlık teorisi, mücadeleden mücadele etmektan kaçmanın teorisi olarak, özünde kendine güvensizlikten kaynaklanan küçük burjuva bir teoridir. DY'ye göre iktidar mücadelesi, devrimcilerin hazırlıklarını tamamlayıp, sonra iktidarı zapt etmeye yürüdüğü bir mücadeledir. 12 Eylül öncesi yenilginin temelinde de bu hazırlıkların yapılmaması yatmaktadır. Bu yüzden hazırlık yapmak "zorunlu!" dur. Böyle düşünen DY, bu düşüncelerini pekiştirmek için "12 Eylül öncesi örgütlenmeler siyasal iktidar sorununu çözme güç ve yeteneğinden yoksundurlar..." diyor. Elbetteki bugün kimse 12 Eylül öncesi örgüt yapısıyla siyasal iktidarı ele geçirecek "güç ve yetenekte" olduğunu iddia edemez. DY bunu bildiğinden, madem öyle, o zaman hazırlanmak zorunludur, diye haykırıyor.

Devrimci mücadele uzun sürelidir. Birçok aşamayı inişli çıkışlı devreyi içinde taşır. Elbetteki bu uzun süreli mücadele sürecindeki herhangi bir a-

şamada, devrimci örgüt iktidarı alacak güç ve aşamada olmayabilir. Bu güç ve yeteneği, bu uzun süreli mücadele içerisinde kazanır. Bu açıdan DY nin mantığı kendi içinde gerçekte şudur. İktidarı alabilecek güç ve yeteneğe ulaşmaya kadar ha zırlık başka türlü sorunun içinden çıkmak mümkün olamaz. Çünkü devrimci mücadelenin uzun süre içinde herhangi bir aşamada (örneğin 12 Eylül dönemi) iktidarı alacak güç ve yetenekte olunamaz. Bunu ancak devrimci durumun olgunlaştığı bir gün subjektif gücün iktidarı alacak niteliğe geldiği halk savaşının en son aşamasında ulaşılabilir. Biz bu aşamaya ancak mücadele içinde gelinebileceğini söylüyoruz... DY ise hazırlık yılları içinde öyle bir duruma gelinecek iktidar alınacak diyor. Hazırlık teorisinin ardında yatan işte budur. Yani uzun süreli halk savaşının reddi ve yerine ayaklanma teorisi. DY yaptığı oportünistlikte çok açık verdiğini bir noktada da anlamış olacak ki, daha sonra şunu söyleyip (aslında Lenin'in Ne Yapmalı kitabından bir alıntıyla kendisine şahit arıyor) alçak gönüllülük gösterişinde bulunuyor. "Durmadan sistemli ve planlı bir hazırlıktan söz ettik. Ama asla istibdatın ancak düzenli bir kuşatmayla ya da düzenli bir saldırıyla yıkılabileceğini söylemek istemiyoruz..."

DY'nin üzerinden atladığı şey Lenin'in hazırlık dediği şeyin ayrıntılı bir planla ortaya koyduğu partinin kuruluş çalışmaları ve partiyi ayaklanmaya hazırlanmadır. DY'nin söylediği ise somut bir planı olmayan ve neye göre yapıldığı belli olmayan soyut bir hazırlıktır. Yani sadece laftır.

DY'nin 12 Eylül öncesinden başlayan sağ mücadele anlayışı, bugün 12 Eylül sonrası faşist cuntaya karşı silahlı mücadele çizgisinin açıkca terkedi

lerek, "hazırlık" gibi oportünistlerle yurt dışı cepheyi kurabilmesi mümkün olmazdı. DY bunu açıkça ifade etmekten çekinmiyor.

"... Türkiye devriminin niteliği, hedefleri, mücadele biçimleri (abç) konusunda ortak anlayışa sahip ama çeşitli nedenlerle farklı yerlere dağılmış güçler, örgütler vardır. DİRENİŞ CEPHESİ tüm güçlerin de yer alabilecekleri bir örgütlenme olarak kavranmalıdır. "cephe ortaklarına bakarsak bu 'ortak anlayış' silahlı mücadelenin terk edilmesi anlamına gelir. Yurtdışı cephenin program bildirisinde bu anlayış sistemleştirilerek yurt dışı cephenin revizyonist bir mücadele çizgisi böylece tespit edilmiştir. Şöyle deniyor Ocak 1982 örgütlenme komitesinin bildirisinde; " İkti darı ele geçirmek en basit iktisadi eylemden barışçıl politik eylemlerle bu süre içinde kaynaklı bir hal alabilecek halkımızın devrimci savaşıyla mümkündür. " İşte yurtdışı cephenin revizyonist ve silahlı mücadelesiz mücadele çizgisi. Demokratik halk devrimi gibi yaldızlı bir programla ortaya çıkan yurtdışı cephenin mücadele çizgisi budur. Bizim gibi yeni sömürge ülkelerde cephenin en temel özelliği, silahlı mücadeleyi, parti önderliğinde sürdürmesidir. Bu anlamda cephe askeri bir örgütlenmedir. Peki yurtdışı cephe nedir? Askeri bir örgütlenme değil, silahlı mücadele çizgisi yok, yaldızlı programların, "bu dönem tümüyle iktidara yönelme dönemi olarak görünmelidir." gibi boş sözler etmenin bir anlamı var mı?

Devrimcilerle oportünistleri ayıran temel ölçüt, egemen sınıfların devletini yıkacak bir mücadele çizgisine ve pratiğe sahip olup olmamadır. Yoksa devrim istediğini belirten, iyi niyetli sözleri, bir liberal, bir oportünist de her zaman söylemiştir. Ve söylecektir de.

(1) Her ne kadar yurtdışı cephenin bir gurubu olan SVP farklı bir görüşte de olsa, bu yurt dışı cepheyi etkileyecek bir görüş değildir. Şöyle diyor SVP: "Sınıf mücadelesi keskinleştikçe küçük burjuva halk kesiminin düzene karşı en radikal en devrimci tepkisi olan D.Yol siyaseti işçi sınıfıyla daha sağlam ittifaklar kurmanın yoluna çıkmıştır. "

Kendisi işçi sınıfının temsilcisi DY'yi de küçük burjuvazinin temsilcisi sayan bu anlayışın üzerinde durmanın bir anlamı olamaz. SVP bu mantıyla zaten önderliği DY'ye 'küçük burjuvaziye) kaptırmıştır.

"CEPHE" ÖNERİSİ VE DEVRİMCİ YOL

DY'nin Direniş Komiteleri ortaya çıktığından bu yana varılması kaçınılmaz olan Direniş Cephesi, PKK, Acil, Dev-Savaş, SVP, İşçinin Sesi, TKEP ile kuruldu. (!) DY'nin tezlerini tanıyanlar açısından bunun şaşırtıcı olmadığı ortadadır. DY dergilerinin ilk sayılarından itibaren sürdürülen bir mantığın sonucudur. Bu durum, "birlik" çağrılarının yoğunlaşması açısından elverişli bir ortamda olduğumuzu da kabul etmeliyiz. Örgütsel darbele rin yaşandığı, solun genel olarak suskun olduğu, bir ortamda birlik çağrılarını, çeşitli tespitlere dayanılarak getirilecekti. Bu DY'nin Direniş Cephesi olduğu gibi, başka öneriler de olabilirdi, olacaktır da. (!) DY'nin çeşitli dergilerinde yıldızlı tespitler okumak mümkündür. DY dergilerinde Direniş Komiteleri gittikçe genişletilerek cephesel örgütlenmelere, halk organlarının nüvelerine kadar vardırıldı.

DY'nin cephe konusunda 12 Eylül öncesi neler düşündüğüyle 12 Eylül sonrası düşünceleri arasında bir karşılaştırma yapabilmek için alıntılara gerek var. Devrimci Yol 25. sayısında şunlar söyleniyor: "Anti-faşist mücadele en geniş anti-faşist güçlerin ortak talebini örgütleyerek bu ortak eylemi demokratik halk iktidarını hedefleyen bir örgütlenmeyle yürüterek kalıcı bir başarı elde edilebilir. Bu ise faşizme karşı mücadelenin bir direniş cephesinde örgütlenmesini zorunlu hale getirmektedir. Faşizme karşı mücadelenin diğer görevlerinin yerine getirebilmesinde kavranacak olan temel halka anti-faşist direniş cephesinin örgütlenmesidir."

Yine DY'nin 16. sayısında; "direniş komitelerinin

bütün anti-faşist halk güçlerini içerecek ve temsil edecek bir şekilde yeni cephesel bir örgüt - lenme şekli olarak kavranması doğru mudur? Kuşku suzki bu yaklaşım doğrudur. " deniliyor.

DY 12 Eylül öncesinde temel halka olarak anti-faşist Direniş Cephesini görmekte ve bunu önermek teydi. 12 Eylül'den sonra bunun tekrar gündeme gelip "birlikten yana olan isyasetlerce oluşturulmasında yukarıda değindiğimiz gibi koşulların et kisi yabana atılamaz. Her şeyden önce bir cephe çağrısında bulunabilmesi için kavranılması gereken temel halka partidir. Parti oluşmadan yapılan tüm cephe çağrıları boş bir çığırktanlıkta öte geçmeyecektir.

DY'nin cephe önerisini iki temel noktada eleştir mek gereklidir. Bunlardan birincisi; parti olma dan cephe çığırktanlığına başlamış olması, ikinci si ise; cephe önerisi ve kitlelerin devrim safla rına çekilmesi sorunun yakın devrim hayallerinin bir ürünü olmasıdır.

Cephe önerisini boş bir çığırktanlık olarak de - ğerlendirirken, bu önerinin yaşanan sürece uygun luk taşıyıp taşımadığından yola çıkılmaktadır. Gü nümüzde yerine getirilmesi zorunlu olan proleter yanın öncü savaşı partisinin yaratılması yerine DY soyut ve hayali gerçekleştirmeyecek görevler ö nermektedir. Cephe herşeyden önce içinde yaşanı lan devrimci sürecin tartışılması demektir. Ki, bu partileşme sürecidir. Partiye, sürdürülecek mü cadeleye... genel olarak direnişe bakış açımız bize cephenin nasıl bir yol izlemesi gerektiğini gösterir. Her türden oportünizmden aramızdaki sı nır ancak böyle çekilir. Cephenin oluşturulmasın da ön şart partinin yaratılmasıdır. Halbuki DY' ye göre cephe partisiz de olabilir. D.İşçi' nin 1982 Nisan 2. Özel sayısında şu ilginç tespit ya

pılıyor. "Cepheleşme süreci içinde bir araya gelen unsurlar kendi siyasal birliklerinin partiyi yaratma yolunda adımlar atabilirler. Yani cepheleşme süreci parti sorunun çözümünü hızlandıran bir etken olarak değerlendirilmelidir." Parti - cephe ilişkisinde partinin cephe karşısında (her ne kadar önemi kabul edilirse de) tali planda ele alınışı açıkça söyleniyor. Ve cepheye katılan siyasal birliklerin "bağımsız" çalışmaları ile partiyi kurabilecekleri dile geliyor. DY'ye sormak gerekiyor. Bu nasıl bir cepheki partili siyasetler partileşme süreçlerindeki engelleri bu platformda çözsünler? DY birden çok siyasi çizgiyi kendi ideolojik hegemonyası altında görebilir. Öyle de olsa her siyasetin farklı düzeylerde yaşadığı eksiklikleri cephe platformunda giderebileceğini ve partileşebileceğini söylemek her derde deva bir reçeteyi önermekten başka bir anlama gelmiyor.

En önemli konu olmasına rağmen geçirilen parti sorunu ile ilgili olarak derginin (bazı ek sorunlar) başlığı altında şu görüş dile geliyor. "... (partinin yokluğu)... fakat hiçbir zaman cephe örgütlenmesi parti örgütlenmesine bir engel olarak ele alınamaz. Sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarının ürünü olarak ortaya çıkan cephe örgütlenmesi parti örgütlenmesinin bir an önce çözülmesi gerektiğini hatırlatır. " DY'ye göre mesele bu kadar basittir. Parti olmasa bile sınıflar mücadelesi cephe kurulmasını zorlayabilir. Aynı mantık benzer zorlamalar ihtiyaçlar sonucu neden partiyi izah etmesinki. Anlaşıldığına göre önümüzde acil bir görev olarak duran proleterya partisinin yaratılması kendisini o kadar hissettirmemiş her halde. DY hatırlamak istediği görevler için cepheyi kurmuyor. Bunun daha zahmetsiz ve kolay yo-

lu için gözünü açıp ülke gerçeklerine biraz bakması yeterdi.

Cephenin oluşmasında etken olan ihtiyaçlardan bir tanesi de gelecek dönemlerde ortaya çıkabilecek bir durumla ilgilidir...

" Koşulların oluşmasıyla yeniden farklı sivil siyasi alternatiflerin ortaya çıkabileceği ve halk yığınlarında potansiyeli örgütlemek isteyecekleri (zayıf bir ihtimal de olsa) göz ardı edilmemelidir. Devrimciler açısından bunun tek anlamı vardır. Elimizi çabuk tutmalıyız. Cuntaya karşı olacak burjuva seçenekler dışında devrimci sistemi değiştirmeyi hedefleyen alternatif sunmak zordur. D.İşçi Nisan 82.

Sanki bu seçeneklerin engellenmesi ve bir alternatif olarak ortaya çıkılması kolay olacaktır. DY elini ne kadar çabuk tutarsa tutsun bu kafa yapıyla halk kitlelerine güven verecek, onları devrimci saflara çekecek bir mücadele çizgisi sürdüremez. Bunu yapamayınca da bırakalım burjuva alternatifler karşısında durumunu sol içinde dahi alternatifliğini yitirmek durumuyla karşı karşıyadır. Kitleler karşısında bir alternatif olmanın silahlı mücadeleyle olacağını söylemek artık aşırı tekrar oluyor. Kitlelerin gözünden burjuva sivil alternatifleri silecek bir hareket devrim sürecinde önemli bir mesafe katetmiş demektir. Yoksa DY'nin sandığı gibi "elimi ne kadar çabuk tutarsam..." anlayışı burjuva politikacılarına aittir.

12 Mart sonrası döneme geç müdahale edildiğini etkilerini söyleyen bir siyasetin çıkardığı "dersler" doğrultusunda 12 Eylül sonrası acilen müdahale etmesi gerekiyor. "Haklı" olarak. Ama köprü'nün altında çok sular akmıştır(!)...

Yukarıdaki alıntıyı aynı dergide yer alan şu görüşlerle bütünleştirirsek mantık daha iyi anlaşılacaktır. " İçinde yaşadığımız dönemi bir HAZIRLIK DÖNEMİ olarak kavramak zorundayız. Doğrudan devletle girişilecek çatışmayı her alanda göğüsleyebilecek ideolojik, politik örgütsel hazırlıklar yapılmalıdır. Bu yıllar güç biriktirme yılları olarak kabul edilmelidir." Evet "en acil...en pratik bir görev..." olduğu söylenen Direniş Cep hesinin bir an önce kurulması, gelişmesi ve ortaya çıkabilecek burjuva sivil seçenekler karşısında yerini alması gerekmektedir. Ve bu yıllar bu görevlere hazırlık güç biriktirme yıllarıdır... DY'nin hala hiçbir şey anlamadığı görülüyor. Hazırlık deniliyor, ama nasıl bir hazırlıktan hiç söz edilmiyor. Örgütsel yaraları sarmak, geriye çekilerek oligarşiye adam kaptırmamak, maddi olanakları çoğaltmak, ... vb. Peki bütün bunlar güzel de kadrolar nasıl hazırlanacaktır ve nerede? Avrupa'da mı? İşte can alıcı sorun buradadır. Ve "hazırlık yılları" gibi sözler aslında yeni bir şey ifade etmemektedir. Örgütlenmenin sağlanması kadroların ancak devrimci şiddet temelinde bir mücadele anlayışıyla mümkündür. Yukarıda değindiğimiz gibi halkın karşısına bir alternatif olarak çıkmak çok daha cıddi bir iştir.

Yeni dönemdeki durumlara ilişkin köklü değişiklikler (ne demekse) gerekiyor. Diyen DY bunu politika üreten zemindeki değişikliklerle bağlıyor. Şöyle "...tüm bu gelişmeleri takip etmek ve şunu kafamıza kazımak zorundayız. Yeni dönemde politik sahnede var olmak istiyorsak, halk güçleri - nin politik temsilcisi olmak iddiasını sürdürmek istiyorsak, vaktiyle politika ürettiğimiz zeminde köklü değişiklikler olduğunu, kendileriyle politika ürettiğimiz şeylerin yerlerini yenilerinin

alığını kavramalıyız. Bu bizlerin zorunlu ve köklü değişiklikler yapmamız anlamına gelir."

Burada söz konusu olan köklü değişikliklerin neler olduğu gerçekten önemli olmasına gmen açılmamıştır. Politika ürettiğimiz şeyler yerini yenilere bırakmışlar. Diğer düşüncelerle birlikte bu değerlendirme ışığında DY'nin yeni arayış içerisinde olması gerekir. Bu köklü değişikliklere kökten farklı yaklaşımlar neler olabilir? Olsa olsa yeni oportünist tezlerin inşası olur. Tam bu noktada Devrimci İşçi'nin 17. sayısındaki bir tespit önem kazanıyor. Şöyle diyor DY: "Türkiye sosyalist hareketi ciddi açmazlarla karşı karşıya ideolojik-politik çaresizlik içinde.." kendisinin açıkça çaresizliğinin belgelenmesi olan bu tespit öncelikle kendilerini bağlar. İdeolojik ve politik çaresizlik kendilerinin sorunudur. Ve iki adımda bir çelişkiye düşerek bunu gayet güzel ispatlamaktalar.

Aynı dergide ideolojik tespitleriyle ilgili olarak §4 sonuca varılıyor. "Devrimci hareketin Türkiye devrimine ilişkin temel tezleri doğrudur.12 Eylül sonrası yaşananlar çok acı bir biçimde de olsa söylediklerimizin doğruluğunu ve haklılığını bir kez daha kanıtlamıştır. " Bir kez daha kanıtlanan bir gerçek varsa o da, Mahir Çayan'ın ül kemiz devrimine ilişkin saptamalarıdır. DY temel tezlerinde bunu kastetmediğine göre Direniş Komitesi, Direniş Cephesi... gibi kendine özgü tespitlerinin doğruluğunu savunuyor. Ama iki adım sonra şunları söylemekten de geri kalmıyor.

"... Devrimci hareket her ne kadar faşizme karşı mücadele salt MHP'ye karşı mücadele olarak görülmez, devrim mücadelesidir. " dediyse de sosyalizmi hedefleyen alternatif bir iktidar programı

sunmada böylesi bir programı maddi bir güce dönüştürmek için politikalar ve örgütlenmeler üretme ve hayata geçirmede geç ve yetersiz kalma gibi, bir dizi nedenden dolayı pratikte ağırlıklıla sivil faşist güçlerin belirlediği bir mücadele platformunda ve böylesi bir platformun gereklerine göre biçimlenmiştir. "

Şimdi yukarıdaki alıntıyla, aşağıdaki birbirine zıt şeyler her ne kadar DY "...bir dizi nedenden ..." dolayı dese de ant-faşist mücadele anlayışları, direniş çizgisi ile saptadıkları edilgen çizgi mücadeleye sokmadığı güçleri... vb lerini biz Devrimci Sol olarak baştan beri eleştiriyorduk. Ve verilen yanıtlar pratik eksikliğe bağlanmaktan çok, ideolojik tespitler düzeyinde savunularak geliyordu. Temel tespitlerimizde doğruduk diyen DY acaba şunları da önemli görmüyor mu? "... Özetle 12 Eylül sonrası koşullara uygun düşen yeni politikalar, taktikler örgüt ve mücadele biçimleri geliştirmede yetersiz kaldık... (!) ... Bu dönüşümün gerçekleştirilememiş olmasında kuşkusuz 12 Eylül öncesi ortamda biçimlenen örgütlenmenin-bir yönüyle de partileşme sürecinin, nasıl bir partiye doğru yönlendirilmesi konusundaki belirsizlikler nedeniyle-ağırlıklı hantal ve gevşek bir karakter taşıması büyük rol oynamıştır. " Eğer DY'nin bu söyledikleri temel tespitlere girmiyorsa eh! pes artık! Örgütlenmesine yönelttiği bu eleştiriler aynı zamanda onun temel halkası olan Direniş Komitelerine, Direniş cephesine yöneltilmiş olmuyor mu? Peki pratikte (kendisinin de kabul ettiği gibi) iflas eden bu görüşleri yeniden piyasaya sürmek ne oluyor?... DY'nin içinde taşıdığı bu çelişkileri birçokalınla ortaya sermek mümkün. Ama sanırız hangi hal-i ruhiyeyle cephe önerisine sarıldıklarını yeterince açık bir biçimde ortaya koyabildik.

Crtaya atılan cephe önerisine dayanak olarak göre bileceğimiz ilginç bir tez de "sol da birliğinol mayışıdır." Geçmişte birlik olmayı engelleme yolunda FKK ile ellerinden geleni yapan DY birden "birlik" havarisi kesildi.

DY kolaycı bir anlayışla Türkiye solunun yenilgisini "sol"da birliğin anlayışına bağlamaktadır. Böylece "suçu" başkalarına atıp genelleştirerek, kendini aklarırken, diğer yandan da kitlelerde var olan birliğe karşı sempatiyi sömürmektedir. Kaba ca DY'ye göre; birlik olmadığı için yaşanan 12 Eylül yenilgisine geri dönmek için bu sorunun yani birlik sorununu çözmek gerekmektedir. Yani bir "cephe" olsaydı yenilmeyecekmişiz! Bize yenilginin nedenlerini ararken, elbette devrim güçlerinin subjektif örgütlenme düzeylerini ele alırız. Ama bu, örgütlerin sürdürdükleri mücadele - den ayrı tutulamaz. Dolayısıyla adı ne olursa olsun bir birlik devrimci mücadele anlayışı hayata geçirmiyorsa hiç bir değeri yoktur. Bu birliğin bundan yola çıkarak DY anlayışıyla bir cephe birliği olmuş olsaydı bile durum pek değişmezdi. Yenilgide etken olan gerçek neden; savunulan reformist ve revizyonist devrim anlayışı, çalışma tarzı ve örgütlenme anlayışlarıdır. 12 Eylül bunu kanıtlamıştır. Uzun süreli bir halk savaşının gereklerine göre örgütlenmeyen grup ve siyasetlerin yenilmesi kaçınılmazdır. Cunta koşullarında revizyonist siyasetlerin, siyaset üretecekleri zemin zaten ortadan kalkmıştır. Legal tüm olanakların tıkanıdığı koşullarda silahlı mücadeleden başka alternatif kalmamışken revizyonist cephe, gruplar ya da çeşitli birlikler birden savaşmaya mı başlayacaklardı? Elbette hayır. Birlik olsaydı bile birşey değişmeyecekti?

Yukarıdaki gerçekler yanında "halkımız devrim is

tiyor, birlik istiyor... elimizi çabuk tatalım " gibi yaklaşımlar sanki kısa sürede bunlar gerçek leşecekmiş gibi bir anlayıştan doğmaktadır. Cephe önerisi yakın devrim hayallerinin bir ürünüdür Yakın devrim hayalleri bilindiği gibi küçük burjuva bir değerlendirme olup, uzun yıllar, yorucu ve güç bir mücadeleyi göza alamamakla çakışır. DY ve ortaklarının bugünkü aşamada işçilerin, köylülerin, küçük burjuvazinin kısacası bütün anti-faşist ulusal güçlerin cephesini kurduklarını iddia etmeleri, pasifizmden, yakın devrim hayalciliğinden başka bir şey değildir. Çünkü ülkemizde birleşik halk cephesinin oluşması, geniş halk kitlelerinin parti etrafında birliğinin sağlanabilmesi, silahlı mücadelenin gelişiminde yeni öncü savaşının gelişiminde önemli mesafeler alınmasını gerektirir. Daha doğrusu öncü savaş halk kitlelerinin devrim saflarına çekilmesi süreci olduğundan partinin savaşçı cephesi giderek geniş halk kesimlerinin katıldığı devrimci halk cephesine dönüşür. Diğer bir noktayı da cephenin baştan itibaren silahlı askeri bir örgütlenme biçiminde olması gerektiği şeklinde saptamıştık. DY tüm bunları toptan inkar ederek pasifizmi tercih ediyor. Ve yakın devrim hayallerinin safında gönüllü yazılıyor.

Parti ve savaşçıların cephesi oluşturulmadan ve bunun aracılığıyla halk kitleleri bilinçlendirilip, örgütlenilmeden birleşik halk cephesinin pratik olarak örgütlenilmesinden söz etmek pasifizmden başka bir şey değildir.

Bu cephenin özünde, halk savaşının reddi, ayaklanma tezine sarılmak yatmaktadır.

Siyasi tepitlerimizde ciddi olmalıyız. Bir politik tespitin hayata geçmeyeceğini bile bile (doru olan tespiti de bir kenara bırakarak) sanki bugün ya -

rın olacakmış gibi halk ve devrimcilere sunmak ciddilikle bağdaşmaz. Bu ciddiyetsizliğin temelinde oportünist, revzyonist grupların hayat karşısındaki iflasları yatmaktadır.

12 Eylül öncesi solun bölünmüşlüğü üzerine herkes çok şey yazıp çizmiş, birlikten yana olmak gerektiğini söylemiş, sayısız da birlik çağrıları yapılmıştır. Tüm bunlara rağmen bir eylem birliğinin hayata geçmesinde bile "aşılabilir" engellerle karşılaşmıştır. Bunların en önemlisi birlik platformunda (cephe ya da çeşitli güç-birlikleri) yer alacak olan siyasetlerintavırlarıyla ilgilidir. Eğer bir olumsuzluk varsa bunu genele mal ederek "işin içinden sıyrılmak" olası değildir. Bugün birlik havarisi kesilen DY geçmiş dönemde nasıl yaklaşmıştır soruna? "milyonlarla emekçisi" ile iç savaşta yerini alan Direniş Komitelerinde halk demokraisini ilkelerini hayata geçirdiğini iddia eden DY kendisini devrimci hareketin merkezi sayarak birliğe en çok zarar veren davranışları bizzat sürdürmüştür. Güçlü olduğu bölgelerde siyaset yasakları, cezalar, çeşitli engellemeler, ideolojik platformun dışında sürtüşmelere hatta çatışmalara girilmesi DY'nin marifetleridir. Şimdi birden birlik kurucusu kesilmenin denlerini iyi kavramamız gerekiyor.

12 Eylül öncesi "güçlülük" havalarıyla kendilerinin dışında devrimci görmeyen bu baylarımız, bu psikolojiyle kendilerine çok güveniyorlardı. Siyaset yasakları...vb. başka nasıl açıklayabiliriz? İşte bu gerçeklerden kopuk, ayakları havada değerlendirmeye yenilgi koşullarında hemen karşısına dönmüştür. Somut koşulların tahlili yerine abartmalı tespitlerin bir uçtan diğer uca gidip geleceğini biliyoruz. Şimdi de güçsüzlük psikolojisiyle "birlik"e sarılmaları şaşırtıcı olmasa ge-

rek. Bir de bunlara yukarıda değindiğimiz koşulları ve ideolojik tespitleri eklersek, mesele iyice aydınlanmış olur. Ama unutulmaması gereken bir nokta var. Aynı idealist yaklaşımın devamı olarak ortaya çıkan bu anlayışa göre bir öz eleştiri yapmak hatalardan sıyrılmak için yeterlidir. Ya da öyle kabul ediliyor. Ya da bu kadar sürede yaşanan hatalı davranışlardan sıyrılabilmesi yine bir süreç işidir. Kaldı ki, esen rüzgara göre tespit yapabilen DY gibi siyasetlerin bu sürecin gerekliliği hakkında net bir şey söylediği yok. Ama pratik adımları çok açık. Aradıkları "koşulları bulunca", "yine eski tas, eski hamam" davranışlar içine girmeleri her zaman gündemdedir. Kısaca, nasılkı gücün ya da güçsüzlüğün a-bartılması bir çeşit idealizmse, hatalardan sıyrılmamanın bir özeleştiriyle (o da utangaç bir biçimde) bir taspite olacağını sanmakta idealizmdir.

DY'nin en azından teorik olarak samimi olması gerekir. Kendisinin 12 Eylül sonrası birçok yazıda eleştirdiği birliğin önünde engel teşkil edici davranışların bizzat DY'nin Direniş Komiteleri içinde uygulanan, sözüm ona demokarsi uygulamasından ne farkı vardır? "Demokrasi" adına siyasetlere saldırabilen, yasaklar koymaya çalışan DY halk adına hareket ettiğini söyleyerek, iyice halktan uzaklaşıyordu. Bu günde "cephe" örgütlenmesinde geleceğin iktidar organlarının nüvelerini ören halk demokrasisi ilkelerinin uygulanacağını söyleyen bir anlayış hakimdir. Daha önceden "demokrasi"den ne enladığı açıkca görülen DY'nin anlayışında acaba ne gibi değişimler olabilir? Köklü bir değişiklik olması mümkün değil. Zira aynı tezler ısıtılıp, ısıtılıp gündeme getiriliyor. 12 Eylül öncesi olsun sonrası olsun halk iktidarının alternatif organları olmağa aday örgütlenmelerin

en başta demokrasi ilkelerinin bulunması konusun da tutarlı olması gerekiyor. Kendisinin kavrayıp uygulamadığı bir demokrasi anlayışıyla; kitlelere ulaşmak, demokarsi için onları eğitmek ve son tahlilde demokratik bir halk iktidarı kurabilmek mümkün değildir.

DY'nin TKP ve türevlerini amaçlayarak şunları"ken di geleceklerini ve varlıklarını burjuva sivil muhalefet unsurlarının ortaya çıkmasına bağlayan onlarla cephe kurma hayali içinde olanlar az değildir." diyerek bu revizyonist güçlerin çabalarına alternatif olarak cepheyi öneriyordu. Şimdi sormak gerekiyor. Cephe ortaklarının TKP ve türevlerinden ne farkı vardır. Yoksa onlar bugünkü muhalefet unsurlarıyla cephe kurma hayalini mi gerçekleştiriyor? "Cephe"yi oluşturan siyasetlerin tek tek değerlendirilmesi konumuz dışıdır. Onca eski cuntacıların yer aldığı bu kampa DY pek güzel yakışmaktadır. İşçinin Sesi, TKEP, Acil, Emekçi, DY'nin eleştirdiği çizgilerden pek farkı yoktur. Yine DY şöyle bir politik tespit yapıyor "Bugün Türkiye'de devrimin niteliğini, hedefleri mücadele biçimleri konusunda ortak anlayışa sahip ama çeşitli nedenlerle farklı yerlere dağılmış güçler..." diyerek, ortak anlayışa sahip bu siyasetler SVP, Emekçi, İşçinin Sesi ve bunlar arasında DY mi? DY oportünizmi tanıma açısından bizler için şaşırtıcı olmayan bu kamplaşma aslında DY'nin gerçek yandaşları arasında yerini bulmasından, ancak onların mücadele biçimleriyle uzlaşabilmesini göstermesi açısından ilginçtir.

Şimdi ortak siyasi hat yaratma mücadelesine gelebiliriz. Bildiğimiz kadarıyla yazılanların gösterdiği gibi mevcut önerileri bir güç-eylem birliği değildir. Kısa vadeli değil, uzun vadeli bir tespit yapılmıştır. Ve de politik bir örgütlenme

önerisidir. Önerinin siyasi niteliği-amaçlanacağı birlikler olmadığına belirtildiği şu alıntıda açıkça görülüyor.

"Ortak siyasi hat yaratmak, bu siyasi HATTI hayatın her alanında gerçekleştirecek ortak örgütleri BULMA, ZORLAMA VE GELİŞTİRMEYİ ÖNERİYORUZ. " DY'ye göre ortak siyasi hat yaratma önerisinin gerekçesi, 12 Eylül Öncesi örgütlenmeleri devrimin temel sorunlarına, siyasi iktidar sorununu çözecek güç ve yetenekten yoksun olmalarına ve bu örgütlenmelerin doğrudan devlet güçleriyle çatışmalar içerisinde gelişmemesine bağlamaktadır. Başka bir yerde de "sivil faşist güçlerle mücadele sürecinde oluşan ve gelişen örgütlenmeler siyasal iktidar sorununu çözüme güç ve yeteneğinden yoksundular." deniyor. Yine "... (var olan örgütlenmeler) Bu yapılar devrimin temel sorunlarını çözecek güçte değildirler" ifadesiyle durum bir kere daha vurgulanıyor. Yukarıdaki nedenler ışığında acil görev olarak "...tümüyle iktidar olmaları ya yönelecek örgütlenmelerin yaratılması" ileri sürülmektedir. Bu görevde kuşkusuz, geçmişte hiç bir örgüt tek başına gerçekleştiremediği için hep beraber ortak bir siyasi hat etrafında yerine getirilecektir. Ancak burada cepheleşme siyasi bir olay değil diye karşı çıkmak abesle iştir. Hangi olayı siyaset yanından soyutlaşabilirizki! Ortak siyasi hat denilerek anlatılmak istenen şeyin cepheleşme; oluşturulan unsurların ortak bir çizgide buluşması amacıyla ve isteğiyle dile getirildiğini görüyoruz. Ne gariptirki cepheye katılan diğer siyasetlerde cephe içinde bağımsız çalışmalarını konusunda ya bir şey söylemiyorlar, ya da farklı olacak biçimde çok az (genel) şey söylüyorlar. Bu konuda DY'nin en açık görüşü şöyle: "VE biz kendi açımızdan sorunu var olan grup örgütlenmemizi parti örgütlenmesine sıratma partiyi yarat

ma olarak koyuyoruz. Burada sadece var olan grup sal yapımız ve bunun ilerde alacağı parti şeklinin bu yeni şekillenmeye alternatif olarak görülmemesi gerektiğini söylüyoruz." (D.İşçi nisan 82) Sonuç olarak şunu söylemek istiyoruz. Faşizme karşı mücadeleyi salt MHP'ye karşı mücadeleye indirgeyen devrimin temel sorunlarını çözecek bir programa sahip olmayan vb. eksiklikleri bulunan, DY'nin ortak bir sayısı hat araması meydana gelen köklü değişiklikler çerçevesinde gayet doğal dir.

Burada oportünizmin kendi sorununu daha doğrusu sıkıntısını genel bir şeymiş gibi tüm sola maletmeye çalıştığını görüyoruz. MAHİR ÇAYAN'ın Kesintisizler'le birlikte ortaya koyduğu stratejik tespitler ülkemiz devrimine giden yolu aydınlatmakta bize ışık tutmaktadır. Siyasi arayışlar içinde olan siyasetlerin kendilerine ortak aramaları boşunadır. Aynılar aynı, ayrılar ayrı yerde buluşacaklardır. Ama DY'nin küçümsediği bir çok "ufak siyaset ve grupların kendisinden daha tutarlı olduğunu ve kendi içlerinde bir bütünlüğe sahip olduklarını söylemek gerekiyor.

Siyasi mücadelenin verilmesi konusunda kendinde bu denli eksiklikler gören DY'ye soruyoruz, daha önce ne için ve hangi stratejiden yola çıkarak mücadele veriyordunuz? Bir stratejiniz ve programınız yok muydu? Vardı deyip soruna çeşitli bağlamlarda yaklaşırsa bile mevcut koşulların (özellikle bugüne oranla nispi hakların daha çok gündemde olduğu, yoğun potansiyelin bulunduğu, politik krizin alabildiğine derinleştiği) abartılı masıyla oluşturulan tespitlerin, yakalanan "temel halkanın" bir politika ve stratejisi olmaksızın uzak olduğunu söyleyebiliriz. Şimdiye kadar bütünlüğünü, tutarlılığını ve potansiyelini koru

yabilmek için dayandığı tezleri, gerçekte savunmadığı gün geçtikçe ortaya çıkıyor. Mahir Çayan'ı bir "joker" olarak kullanıp, istediği zaman (savunan) bir politikanın varacağı yer burasıdır, iflastır.

Son olarak ekleyeceğimiz bir nokta da cephenin oluşturulmasında somut bir güçler toplamının gerekli olduğudur. Eğer cephe adına bir faaliyet -sizlik önerilmeyecekse, böyle düşünülüyorsa, cephe somut bir güce dayanmalıdır. Örgütsel ağır darbelerin yendiği, bir çok siyasetin ricat kararları alıp "beklenen güzel günleri beklediği", yurtdışına firar ettikleri bir dönemde gündeme gelen cephenin fonksiyonlarını ne ölçüde yerine getirebileceği tartışma götürür. Bu yargıya -za ten aksi düşünülemez- mücadele alanının içerisinden muhabere alanından bakarak varıyoruz. Yoksa yurtdışından emperyalist "demokrasi"nin icazeti altında ülkemiz gerçeklerinden uzaklaşmış bir bakış açısıyla değil, somut olarak konuşmak gerekirse, cepheye yer alan siyasetlerin Türkiye platformunda değil, cephesel işlevleri yerine getirebilecekleri herhangi bir güç-eylem birliğini hayata geçirmeleri bile şüphelidir. Cephenin ortaya çıkışından bu yana sürdürülen faaliyet -sizlik bunu göstermiyor mu? Sorunu acil olarak tespit etmek, cephenin kurulduğunu ilan etmekle bitmiş oluyor. Asıl acillik bir an önce örgütlenip silahlı mücadele temelinde bir savaşımın hayata geçirilmesidir. Bu yıllar hazırlık yılları olarak kavrandıkça, daha uzun yıllar bir türlü hazırlıkları bitirip savaşa başlayamayacağımız bu günden bellidir.

KÜÇÜK BURJUVA MİLLİYETÇİLERİ VE CEPHE

Cephe bildirgesine imza koyan siyasetlerden biri

de PKK'dır. PKK'nın cephe konusundaki görüşleri ilginç. İlginç olduğu kadar da nereden nereye geldiğini göstermesi bakımından ele alınıp tartışılmalıdır. PKK Kürdistan'da sol içi çatışmalarını silahlı çatışmaya dönüşmesinde birinci derecede sorumlu bir küçük burjuva milliyetçi siyasettir. Bu küçük burjuva milliyetçi siyaset ulusal sorunun çözümlenmesinde milliyetçi temelde yaklaşımda bulunduğundan halk arasında milliyetçi duyguları körükleyerek milliyetler arasında düşmanlık tohumları ekmiş ve halklarımız arasında milli çitler örmüştür.

PKK Kürdistan'da kendi dışındaki siyasetlerin varlığını kabul etmeyerek, onları ya karşı devrimci ya da "türk solu" gibi değerlendirmelerde bulunmuş, halk safları arasındaki güçleri, karşı devrim saflarında görmüş, halk düşmanlarına uygulanması gerekli yöntemleri, bu guruplara uygulayarak, birliğin bozulmasında önemli çabalar sarfetmiş, egemen güçlerin yararlanabileceği malzemeyi bu güçlere bol bol sunmuştur.

Bugün PKK pişkin bir tavırla hiç bir şey olmamış çasına ve tüm bu olumsuzlukların dışındaymış gibi birlik ve cepheler kurmakta ve bunlara çağrılarda bulunmaktadır.

12 Eylül öncesi birlik olunamama nedenleri irdelenip birliği parçalayıcı ve bölücü siyasetler tespit edilip, ortaya konulursa hangi siyasetin bu konuda ne derece suçlu olduğu anlaşılacaktır. PKK 12 Eylül öncesi sol içi çatışmalarda onlarca devrimciyi katletmiştir. Türkiye solu genel olarak şu yada bu ölçüde sol içi olumsuzluk içinde yer almış, yer yer bu çatışmaların sebepleri olmuşsa da DY dışında hiçbirisi PKK tavrına yaklaşmamıştır. İdeolojik mücadele diye bir sorunu olma-

dığını belirten PKK devrimciler arasındaki çelişkinin siyasal platformda silahlı mücadeleyle çözümleneceğini belirtmiş ve yer yer bunun uygulanmasına da başlamıştır. Sol içi silahlı çatışmaların büyümesinde bu yanlış ve sakat anlayışın rolü büyük olmuştur.

Türkiye iki uluslu bir devlettir. Bu devlet içerisinde Kürt ve Türk uluslarıyla azınlık milliyetler bulunmaktadır. Kürt ulusu ezilen Türk ulusu ise ezen görünümünde olup, oligarşi ve emperyalizm tarafından her iki halk üzerinde egemenlik kurulurak halklarımız kölece yaşamaya itilmiş olarak da Kürt ulusu üzerinde ulusal baskı uygulanmaktadır. Halklarımız ortak düşmanı emperyalizm ve oligarşi olup, onun günümüzdeki temsilcisi faşist cuntadır. Halklarımızın kurtuluşu ortak mücadele temelinde, ortak örgütlülüğün ifadesi olan proleterya partisinde örgütlenme gerçeğinde yatar. Halklarımızın kurtuluşu önünde baş çelişme bugün ne ise 12 Eylül öncesi de aynıdır. Yalnızca biçimsel görünümde bir değişiklik olmuştur

Ulusal sorunun çözümü bu bağlamda ele alınırsa ortak düşmana karşı ortak mücadelede, halklarımızın devrim mücadelesinde önemli bir saptamadır. İki halkın proleteryanın savaşçı partisinde örgütlenmesini engelleyen hiç bir neden olmadığı açıktır. 12 Eylül öncesi iki halkın tek örgütte örgütlenmesini savunan marksistlere, Kürt küçük burjuva milliyetçisi siyasetlerin yaklaşımı dar milliyetçi görüşteydi. Bu siyasetler şunları ileri sürmekteydi. Böyle bir örgütlülüğün olmayaacağı, iki halkın tek örgütte örgütlenmesi Kürt ulusunun ulusal devrimini geciktireceği, koşulların Kürt kurtuluş hareketi için olgunlaştığı bir gün devrimin objektif şartları; Kürdistan'ın metropol Türk Devleti tarafından işgal edilmesiyle

oluştugu, kürt ulusunun tek başına devrimi ger -
çekleştireceği...vb. Bu tespitler egemen güç -
ler karşısında devrim güçlerinin bölünmesinden do -
layı devrimci mücadeleyi zaafa uğratmış ve gü -
cün bölünmesine yol açmış, karşı devrim güçleri
karşısında bu gücü zayıflatmıştır. Bu düşüncenin
tehlikeli yanı halklar arasında düşmanlıklar ya -
ratmasıdır. Milliyetler düzeyinde örgütlenme, hal
kı dernek, sendika vb. kadar bölmüştür. Marksist
lerin ulusal soruna yaklaşımları ulusal değil, sı
nıfsal temeldedir.

Ülkemiz koşulları her iki halkın proleteryanın sa
vaşçı partisinde örgütlenmesini zorunlu kılmakta
dır. Ne türk ne de kürt halkının içinde bulundu -
ğu şartlarda ve bölgemiz konjüktüründe sorunu tek
başına alıp çözmeye olanak tanımamaktadır.

PKK 12 Eylül öncesi, ulusal sorunun çözümünde ay
rı örgütlenme ve ayrı mücadeleyi mutlaklaştırıp,
"marksist çözüm" olarak ileriye sürüyordu. Kürt
milliyetçisi siyasetlerle 12 Eylül öncesi değil
bir partide örgütlenmek, eylem ve güç birliği ger
çekleştirmek dahi olanaksızdı. Aynı olanaksızlık
kürt milliyetçilerinin kendileri için de geçer -
liydi. 12 Eylül'e kısa bir süre kala DDKD, KUK ve
Özgürlük Yolu arasında PKK'ya karşı "güç-birliği"
sağlanmıştı. Düşman güçlere karşı oluşması gere -
ken güç ve eylem birlikleri birbirlerine karşı
oluşuyordu. (Sorunumuz birlik olduğundan karşı -
lıklı oluşan gruplara girmeyeceğiz)

Kürt milliyetçi hareketlerinde milliyetçilik öy -
le bir saplantı halini almıştıki; Kürt halkını
savunmak ve mücadelesini sürdürebilmek için, ayrı
örgütlenme zorunlu bir koşul olarak getiriliyor -
du.

Yazımızda Kürt siyasetlerin 12 Eylül öncesi ulu -
sal soruna yaklaşımlarındaki temel görüşlerden ha

rekette 12 Eylül sonrası oluşan düşüncelerle aramızdaki farkı ortaya koyup, nasıl bir cephe ve birlik oluşturulmak istendiğini ortaya koymaya çalışarak, küçük burjuva milliyetçiliğin cepheye başkısını sergileyeceğiz. Burada PKK'nın görüşlerine yer vermemizin nedeni 'cephe' bildirgesinde başkım olan düşüncelerin PKK ve DY'den kaynaklandığındandır.

CEPHENİN ACİLLİĞİ MESELESİ

PKK; D.İşçi'nin Nisan 1982 tarihli sayısında "her iki ülke devrimci hareketinin ittifakı temelinde tüm anti-faşist güçlerin birliğini yaratacak, devrimci halk iktidarını hedefleyen bir mücadele ile Türkiye ve Kürdistan'ın bölge ve dünya devrimcilerinin sağlam bir üssü haline getirmek, kaçınılmaz bir görev, devrim'in bu ülke demokratik hareketlerinin önüne dayattığı kesin bir hüküm haline gelmiştir." diyerek birlikte mücadele ve ortak örgütlenmenin (cephesel de olsa) önemini vurgulaması ikiye halkın devriminin önüne dayatılan 'cephe' yaratmanın acilliğini ortaya koymak yeterli değil. Özellikle cepheyi yaratmanın yolu hangi evreler ve hangi temel görevlerden geçilerek oluşacağı açık olarak belirlenmeli, çıkarları belirli bir düşmana karşı uyuşan sınıf ve tabakaların cephe panaromasındaki statüleri ortaya konmalıdır. Cephede yer lacak parti ve gruplar kombinezonunun nasıl oluşacağı ve hangi sınıfların çıkarları doğrultusunda hareket edecekleri belirlenmelidir.

Çıkarlarını demokratik halk devriminde gören sınıfların devrim cephesinde yer alması kaçınılmaz bir zorunluluktur. Çıkarlarını demokratik halk devriminde gören sınıflardan yalnız proleterya sürekli ve kesintisiz devrim esprisiyle proleterya

diktatörlüğünün ifadesi olan sosyalist devrim ve bunun daha ileri aşaması sınıfların tarihe karıştığı komünizme kadar uzanan bir devrim anlayışına sahiptir. Bu devrim anlayışı, proleteriyayı diğer sınıflardan ayıran bir doğrudur. Cephe de yer alan diğer sınıfların azami hedefi demokratik halk devrimidir. Cephe PKK'nın belirttiği gibi bugünün bir dayatması olarak ortaya çıkmamış, günün de önemli bir sorundu. Yalnız şunu anlamakta yarar var; devrimin önemli bir sorunu olması cepheyi "devrim yenilgisi" sonrasına erteleyerek, yenilginin yattığı devrime güvensizlik ve içine düşünülen çaresizliğin sonucu olarak görmesidir. 12 Eylül öncesi cephenin acil olmasını açıklamayan PKK acil olmaktan neyi anladığını belirtmelidir. 12 Eylül sonrası "iki halkın ve anti-faşist güçlerin" birleşik direniş cephesinde yer almasını sağlayan ne tür bir nitelik değişikliği olmuştur. ki, cephenin acilliği dün değil de bugün ortaya çıkmıştır? PKK cephenin acilliğini cuntaya bağlamamalı, çünkü Kürdistan ile ilgili tespitlerinde daha başından Kürdistan'ın "metropol Türk Devleti" tarafından işgal altında bulunduğunu belirtiyor ve stratejisini bu temel düşünceye dayandırıyor. Bu saptamadan sonra burjuva demokrasisi ya da faşizm tercihleri i-leriye sürüp, bugünün yönetiminin faşist olduğu tespiti yapılarak cephe çağrılarında bulunması düşünce stratejisiyle çelişmektedir. İlke olarak ortak örgütlenme ve ortak mücadeleye karşı olan PKK'nin bu çelişkisi yeni bir devrim modeli arayışı olarak mı ele alınmalı?

Eski saptanan politikayla cunta zemininde politika yürütülemediğini kavrayan siyasetlerin yeni politika arayışları bizleri şaşırtmamalı! PKK'nin dün kabul etmediği düşünceleri bugün kabul etmesi kendi adına ilerlemedir. Ortak örgütlenme (cephe de olsa) ve ortak mücadelenin kaçınılmazlı-

ğının savunulması temel tespitlerindeki değişikliğin ifadesi ve geçmişin açık olmasa da bir özeleştirisidir. PKK'nın kaynağı olduğu olumsuzlukları geç de olsa görmesi hareketimizin daha başından saptayıp karşı çıktığı düşüncelerinin doğruluğunun kanıtıdır.

12 Eylül öncesinin politika zemininde politika yürüten PKK ve DY bu politikalarıyla birliği zedeleyici, eylem ve güç birliğini yok edici, siyasetlere yasak uygulayıcı tavırlarıyla birlik olunmada onarılmaması olanaksız yaralar açmıştır. Bu kez de tam tersi bir anlayışla yeni hatalar yapmışlar, adeta "birlik olalımda ne olursa olsun" düşüncesiyle bunlar tarafından birlik abese vardırılmıştır. 12 Eylül faşist cuntası iktidarın özünde değişiklik yapmadan iktidar biçimini değiştirip eskisinin yerine oligarşik aygıtın açık faşist iktidar biçimini gerçekleştirdi.

Faşizm; ülkemizde yeni-sömürgecilik ilişki ağıyla emperyalizmin nüfus alanına girmesiyle gerçekleşmiş ve süreklilik kazanarak kurumlaşmıştır. 12 Eylül sonrası PKK, Devrimci İşçi'de belirttiği gibi faşizmin kurumlaşması gerçekleşmemiş, gerçekleşen faşizmin açık icrasıdır. Faşizme karşı devrimci mücadelelenin önündeki temel görev proleterya partisinin yaratılmasıdır. Cephe partinin yaratılmasından sonra aciliyet kazanır. PKK cephenin acilliğini partiyi hesaba katmadan savunması, partinin yaratılması ve anti-faşist mücadeledeki belirleyiciliğini inkar etmesidir. Hiç bir aciliyet devrimcileri temel görevlerinden alıkoyamaz.

Yeni-sömürge ülkelerdeki iktidar alternatifi, demokratik halk devrimi olduğundan, Demokratik halk devriminde yer almak için egemen güçlerin güçlerine karşı, devrimci mücadeleyi yükseltebilen politik bir alternatif güç çıkarılmalıdır. Bu biricik

politik güç proleteryanın partisinden başkası değildir. Bizim gibi ülkelerde faşist iktidar alter natifi devrimci halk iktidaradır.

Halkımızın kurtuluşu oligarşik devlet aygıtını-gü nümüzdeki görünümü faşist cuntayı-parçalayarak ger çekleşir. Ve kürt halkı üzerinde uygulanan ulusal baskının kaynağının kurutulmasıyla Kürt halkının tek başına oligarşi ve emperyalizme karşı mücade lesi gelişerek tek tek halkların kurtuluşunu ger çekleştiremez.

Tekelci sanayi, ticaret burjuvazisi ve toprak ağa larının ortak güçleri karşısına Kürt ve Türk şek lindeki bölünmüş güçler olarak çıkmak yenilgiyi da ha başından kabullenmek olurki; bunu hiç bir Mark sist kabul etmez. PKK'yı eleştiri nedenimiz kendi ni Kürdistan halkının Marksist temsilcisi görme - sinden ötürü, PKK'nın kabul etmek istemediği, bi- zim de başından beri ısrarla eleştirdiğimiz küçük burjuva milliyetçisi düşüncesidir.

KÜÇÜK BURJUVA MİLLİYETÇİLİĞİ CEPHE UNSURUDUR

PKK'nın Kürdistan'ın diğer milliyetçilerine de ba- kışı "...Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ilkel milliyetçi hareketlerle... mücadele edilmesini... Kürdistan köylülüğünün devrimci savaş içine güçlü bir biçimde çekilmesi... zaferin kazanılmasında çok önemli bir rol oynayacaktır." (Devrimci İşçi Nisan 1982)

Düne kadar PKK'da "İlkel Milliyetçi Hareketlerle" aynı potada aynı şeyleri savunuyordu. Cephe için- de yer alması PKK'yı "ilkel milliyetçilikten" kur taramaz. Milliyetçilik ile proleter devrimcilika- rasındaki sınır Cephe'de yer alıp, almama değil - dir. Sorunlara sınıfsal ya da ulusal temelde ba- kış açısı Marksistlerle, Milliyetçileri birbirin- den ayıran sınırdır.

PKK'nın "ilkelliği" devrimin temel sorunlarına açıcılık getirmeden cephe içinde yer almasıdır. PKK' da netleşmeyen devrimin temel sorunları PKK'yı i- çinden çıkamayacağı hatalı tespitlere sürükleye - cektir.

PKK'ya sormak gerekiyor. Diğer parçalardaki milli yetçileri milliyetçi yapan şeyle PKK'yı milliyet- çilikten kurtaran şeyin sınırı nedir? Bu sınır nerede başlayıp nerede bitiyor? Cephe içinde mil liyetçilerin (hele bu ezilen ulustan olursa) yer alamayacağı şeklinde devrimci bir ilke yoktur. Olu şacak cephe her iki ulusun küçük burjuva milli- yetçileri yer alacaktır. Cephenin gelişerek kitle sel bir nitelik kazanmasıyla çıkarları Demokratik Halk devriminde yatan sınıf ya da tabakalar cephe nin öğeleri olacaklardır. Bu sınıf ve tabakalar p- roleterya partisinin oluşturduğu başta parti sa - vaşçılarının yer aldığı ve savaştığı parti, cephe ayırımının yapılmadığı, giderek ulusal ve sınıf - sal devrimci savaşın gelişmesi ve yaygınlaşmasıyla cephenin kaçınılmaz unsurları olacaklardır. Mü- cadelenin bu aşamasında parti ve cephe kurmayları ayrılarak, politik ve askeri liderliğin birliği il kesi yerini liderliğin ayrılığına bırakacaktır. PKK iki halkın örgütlü birliği olan parti örgütlülüğü nü ağzına dahi almıyor. Cephe içinde iki halkın ör gütlü ittifakı temelinde yaratılan birlik geçici ve sınırları belirlenmiştir. Yaratılan cephenin a zami hedefi ortadadır. Küçük burjuva milliyetçi - ulusal temelde örgütlenerek yaratılan cephe her dev rimci gerçekleştirse bile yalnız Kürdistan'ı ba - ğımsızlaştıracaktır. Ama Kürdistan'ın nihai kurtu luşunu sağlayamadığından yeniden emperyalizmin a - ğına düşecektir. (Örneğin, Kemalist Hareket'in du rumu)

KÜÇÜK BURJUVA MİLLİYETÇİLİĞİ VE OPORTÜNİZM

Ülkemizin bugünkü koşullarında milliyet temelinde örgütlenme ve bu düşünceyi savunmak milliyetçiliktir. Marks "milliyetçilğin her türlü proleteryanın devrimci mücadelesine zarar verecektir" der. Birinin çıkıpta, 'ben Marksist'im' demesiyle nasıl Marksist olunamazsa, milliyetçi değilim demekle de milliyetçilikten kurtulunamaz. PKK'da tıpkı böyle hareket ediyor. PKK Kürdistan'ın diğer parçalarındaki "ilkel milliyetçileri" sayıp Türkiye Kürdistan'ında bulunan milliyetçileri be lirtmemesi kendi dışındakileri Kürdistan'da tanı mamasındandır. PKK kendisini Kürdistan'ın tek temsilcisi görüyor. Ve cephe de bu platformda yer alıyor. PKK'nın Kürdistan'ın temsilcisi olma yet kisini cephe siyasetleri verebilir. Ama Türkiye devrimci hareketi veremez. Şunu özellikle belirt mekte yarar var. Milliyetçi hareketlerin cephede yer alması Türk ve Kürt halkının proleteryanın sa vaşçı partisinde örgütlenme gerçeğini değiştirme diği gibi aynı cephede de olsa milliyetçi örgüt lenme ve düşüncelerin teşhiri kaçınılmazdır.

Oportünizmin birlik adına devrimci ilkelerden vaz geçmesi Kürt milliyetçiliğine prim vermektir. Aynı prim Türk küçük burjuva milliyetçilerine de verilirse, Marksistler kimin temsilcisi olacak ? Ve hangi halkın çıkarlarını savunacaktır? Kürt ve Türk halkının temsilciliği küçük burjuva mil liyetçiliğine verilirse, ortada başkalarına veri lecek temsilcilik kalır mı? Türk küçük burjuva milliyetçileri siyasi arenada açık olarak yer almıyorlarsa da mücadelenin gelişmesiyle onlar da mücadeledeki yerlerini alacaktır. Böyle bir durum gündeme geldiğinde Türk küçük burjuvaları dıştalanacaklar mı? Cephe adına Kürdistan küçük

burjuva milliyetçiliğine terk ediliyor. Peki aynı cephe adına Türk halkının yaşadığı bölgedeki diğer burjuva milliyetçiliğine terk edilecek mi?

PKK BİRLİKTEN YANA MI, DEĞİL Mİ?

PKK, Kürdistan'da Kürt milliyetçilerini ve Marksistleri dışlaması, birlik adına birliği bölmesi değil de nedir? Hem en geniş anti-faşist birlik çağrıları yapılacak, hem de işine gelmediği de halk saflarında olması gereken güçleri dışlayacaksınız. PKK'yla cephe birliği oluşturmak için PKK'yı Kürdistan temsilcisi gören bir düşünce devrimci sınıf mücadelesi yürütenlerin düşünceleri ile çelişir. "...Türk demokratik halk cephesiyle Kürdistan'da ulusal kurtuluş cephesinin anti-faşist birleşik savaşının objektif koşulları doğmuştur." (Aynı Dergi) düşünceleri PKK'nın nasıl bir platformda cephe içinde yer aldığını göstermektedir. Bir tarafta Türkiye demokratik halk cephesi, diğer tarafta Kürdistan Ulusal Kurtuluş cephesi ittifakıyla gerçekleşen savaş cephesi. Bu görüş Türkiye'de sınıf mücadelesini milliyetçilik temelinde bölmektir. Ama "cephe" öylesine muğlak ve oportünist bir zemin üzerinde kurulmuştur ki, bu bölünmeyi onaylıyor. Onaylamıyorsa diğer cephe ortakları görüşlerini açıklamalıdır. İlesiz yaratılan cephe yada birlikler birçok sorunu yanıtsız bırakacaktır. PKK ve DY'den sorunları yanıt beklemek doğru değil. Çünkü devrimin temel sorunlarına DY ve PKK tarafından açıklık getirilmediğinden yapılacak tespitlerin ne zaman değişeceğini kestirebilmek gerçekten güçtür.

" Türkiye sosyalist hareketi ciddi açmazlarla karşı karşıya, ideolojik ve politik çaresizlik için

dedir. " (D.İşçi Nisan 82) diyen DY oportünizmi PKK milliyetçiliğiyle (devrimin temel sorunlarının arayışında) tam da bu noktada uygunluk içindedir. Birbirlerinden uzak düşüncelermiş gibi görünen oportünizm ve milliyetçiliği "12 Eylül yenilgisi" ortak tespitlere itmiş ve cephe platformunda bir araya getirmiş ve aynı arayışlara itmiştir. Devrim arayışları sürerken cephe çıkartkanlığı yapmak hedef saptırma değil mi? Oportünizm ve milliyetçilik el ele verip içinde buldukları çıkmazdan kurtulmaya çalışıyorlar. 12 Eylül öncesi tartışmalar hatırlanırsa, DY'nin bu konudaki ustalığının hangi boyutlara vardığı görülmektedir. PKK Kürdistan'da milliyetçileri ve Marksistleri dışlamasıyla TDHC ve KUKC ittifağından neyi anladığı açık; PKK, "Türk Solu" olarak nitelendirdiklerini Türkiye demokratik halk cephe'sinde, kendisini de tek başına diğer cephe de görmesi ve her iki cephenin "birleşik savaşının" verdiği güçle bir tarafta egemen güçlere, diğer tarafta da "ilkel milliyetçi hareketlere" karşı mücadele sürdürerek zaferi gerçekleştirecektir. Tabii her şeyden önce "cephe" birlikleri devam edebilirse, ilkesizlik ve içine düştükleri açmaz ve çaresizlik sonucu oluşturdukları cephenin devam edeceği kuşku götürür. PKK 12 Eylül öncesi Kürdistan'da tek başına sürdüremediği, "ilkel milliyetçileri" TDHC'den aldığı güçle sürdürebilecek mi?

Cephe Kürt ve Türk küçük burjuva sınıf ve tabakalarını bünyesine alabilecek esnekliğe ve manevra kabiliyetine sahip, ortak düşmana karşı iki ulus milliyetçilerini sonuna kadar cephe hattında tutabilecek, devrimci yaratıcı inisiyatifte sahip olmalıdır. Cephenin zorluğu esas olarak bu noktada ortaya çıkacaktır. Türk küçük burjuva milliyetçi

lerinin "misak-ı milli" sınırları bir bütün olarak ve bölünmez görmeleri, bundan ödün vermemeye leneksel tutumları cephe önündeki önemli engellerdendir. Diğer bir engel de Kürt küçük burjuva milliyetçi akımlardan gelecektir. Türk milliyetçilerine duyulan yılların güvensizliği ve proletarya partisinin önderliğinde sınıfsal temelde iki halkın örgütlenmesi ezilen ulus milliyetçilerini rahatsız edecektir.

SOMUT DURUM BUGÜNKÜ KOŞULLARDA GÖREVİMİZ

Cephe sorununda devrimci hareketi diğer oportünist ve revizyonist hareketlerden ayıran temel nokta lardan biri de, bugünkü koşullarda cephenin hangi biçimde ve nasıl oluşturulacağıdır. Öncü savaşını "sol" olarak yorumlayan bütün revizyonistlere göre "savaşçıların cephesi" diye bir cephe oluşturmak yanlıştır. Direniş cepheleri, ulusal demokratik cepheler, Birleşik Halk Cephele ri oluşturmak gerekmektedir. Silahlı mücadeleden soyutlanmış bu cephelerin ülke gerçekleri ile bir uygunluğu bulunmamaktadır. Ancak siyasi grupların hiç biri cepheyi ilke olarak reddetmemektedir. Sorun nasıl bir cephe? Sorununa gelip dayandığında oportünist görüşler, yaldızlı lafların ve çağrılarının arkalarından tüm çıplaklığı ortaya çıkmaktadır. Genel olarak ilke elbette yad sınıamaz. Çünkü, cepheden yana olmak demek, devrimden yana olmakla ittifaklardan yana olmakla çakışmaktadır. Cephenin bugün alacağı biçimini, forkları siyonlarını belirledikten sonra, bütün cephe sloganları, yaldızları, çağrılar hikaye olacaktır. Çünkü, öncü savaş aşamasında partiden ayrı olmayan savaşçıların cephesi oluşturulmadan halk cephesinden söz edilemez. Bugünkü aşamada Türkiye

devriminin sorunu partinin ve onun savaşçı cephesinin yaratılması sorunudur.

Parti-cephe ve silahlı propaganda, devrimin gerçekleşmesi, halkın örgütlenmesi için vazgeçilmez araçlardır. Partinin ve savaşçıların cephesinin yaratılması görevi çeşitli bahanelerle ertelenemez. Biri diğerine karşılık olarak getirilemez. Bunlar aralarında karşılıklı ilişki içinde bulunan, birbirlerini etkileyen, geliştiren örgütlenmelerdir. 12 Eylül faşist cuntasına karşı mücadelede, alınan örgütsel darbeler temel halka olan partiyi atlayıp, cephenin acil olarak gündeme gelmesine dayanak olamaz. 12 Eylül öncesinde de söylediğimiz ve halen içinde yaşadığımız süreç partileşme sürecidir. Görevimiz proleteryanın savaşçı örgütünün yaratılmasıdır.

Daha önce cephe anlayışı ile stratejik-politik tespitler arasındaki zorunlu ilişkiye değinmiş -tik. Bu açıdan devrim sorununa baktığımızda, farklı cephe anlayışlarının, farklı devrim anlayışlarının bir ürünü olduğunu görüyoruz. Parti-cephe ayırımı yapıp yapmama askeri-politik liderliği bir tutup-tutmama, savaşçıların cephesi yerine soyut birleşik cephe çağrıları yapma noktalarında bu anlayışlara yansır. Bu noktalarsa Türkiye de devrim stratejisinin tartışılması demektir. Halk savaşının tartışılması demektir. Cephe önerilerinin altında yatan görüşlere önümüzdeki süreçte daha yoğun bir ideolojik mücadele gerekiyor. Cephe önerilerinde ve tartışmalarında temel sorun meseleye geniş halk yığınlarını örgütleme sorunu olduğuna göre, bu sorun hangi aşamalardan geçerek ve hangi yöntemlerle sağlanacaktır. Mesele budur? (Ülkemiz özelliklerinden yola çıkarak cepheden ne anladığımızı yazımızın ilk bölümünde net bir biçimde ortaya koymaya çalıştık.)

Bugünkü somut durumda ülkemiz sınıflar mücadelesini yönlendirecek, geliştirecek iktidar alternatifi bir proleterya partisi henüz yoktur. Bu ön koşul olmadan ulusal ve demokratik (anti-faşist) muhtevalı bir halk cephesinin oluşması hayal edilemez. Ana görev partinin oluşturulmasıdır. Emperyalizm ve oligarşiye karşı mücadele verecek olan bir parti aynı zamanda çeşitli halk kesimlerinin birliğini ifade edecek olan cepheyi de yaratacaktır. Bu cephe Devrimci Halk Cephesinin (geniş halk yığınlarını örgütleyen cephenin) bugünkü biçimidir. Parti ve cephe her iki aşamada da birbirlerinden kopuk değildir. Aradaki fark sınıflı mücadelenin ve örgütlenmenin genişlemesi ile ortaya çıkar. Parti-cephe birliği, ideolojik ve örgütsel liderliğin birliği ile uygunluk gösterir. Partileşme sürecinde bu ilkenin yansıması olarak askeri ve politik önderlik birbirinden ayrı düşünülemez. Çünkü, partileşme sürecindeki örgütlenme tarzı ve mücadele anlayışını belirleyen perspektif gittikçe netleşen ve ideolojik-örgütsel-politik bir bütün lüğe varan görüşlerle ele alınmalıdır. Nasıl bir mücadele hayata geçirilecekse ona uygun bir süreç yaşamak zorundadır. Partileşme sürecindeki mücadele ve örgütlenmeler partinin yapısından ayrı düşünülemez. Günümüz koşullarında sürdürülecek mücadele biçiminin devrimci şiddet temelinde ele alınması savaşı parti ve cephe örgütünün yaratılmasında temel bir halkadır. (x)

Günümüzde bu perspektifle de alınacak güç ve eylem birliklerinin önerilmesi, hayata geçirilmesi partinin oluşmasına hizmet edeceği gibi sınıflar mücadelesinin düşen ivmesinin yeniden yükseltilmesine de hizmet edecektir. (Ayrı bir tartışma konusu olduğu için burada noktalıyoruz.)

(x) "Bugünkü koşullarda sürdürülecek silahlı mücadele nin cuntanın psikolojik üstünlüğünü kırma gibi önemli bir işlev taşımaktadır. Asıl mesele nin güçleri mücadeleye sokmak, örgütlemek olduğunun altını çizmek gerekiyor. Faşizme karşı solun güç ve eylem birliğini sağlamak için ortak hedef lere varan bu hedefler doğrultusunda her türlü mü cadele biçimini hayata geçirecek eylem birlikleri oluşturabilir. İlk yapılması gereken de faşizmin işkence, baskı, idamlar politikasına karşı caydırıcı bir güç çıkarmaktır. Halkın ekonomik, demokratik talepleri için bölgesel ya da merkezi eylem birlikleri düzenlenebilir. Sorun ortak hedefler doğrultusunda ele alınmalıdır."

SONUÇ

12 Eylül sonrası üzerinde en çok durulan ve kimi sol hareketlerin gündemlerine aldıkları, tek madde haline getirilen birlik ve cephe sorunu bu gün ne durumdadır? Cephe sorununda devrimci perspektif ne olmalıdır? Ve başta DY olmak üzere diğer sol gruplar "cephe" adı altında birlik borazanlığını neden elden bırakmamışlardır? Ve "Direniş Cephesi" palavraları bir kere daha mahkum edilirken yapılması gereken ne olmalıdır? İşte yazımız içerisinde bu sorular üzerinde durarak ya nıt vermeye çalıştık.

Özellikle de 12 Eylül sonrası yoğunlaşan "cephe" önerileriyle, yenilgi nedenleri arasında oportünizm tarafından doğrudan bir bağın kurulması konumuzun önemini bir kat daha arttırmıştır. Oportünizmin "birlik olunmadığından dolayı yenildik" mantığının arkasında yatan asıl niyetleri ortaya sermek devrimci bir görev olmuştur. Ve biz de bu görevi yerine getirmeye çalıştık. Son olarak da birlik konusu üzerinde düşüncelerimizi özetlemeye çalışacağız.

Başta DY olmak üzere kimi sol gruplar 12 Eylül'e nasıl gelindiğini ve bu durumdan çıkarılması kaçınılmaz dersleri bir yana itip, asıl önemlisi de gerçeklerin üzerini külleme yöntemiyle zeyileyerek de içinde bulunduğumuz sürece denk düşen temel görevlerin üzerinden sıçrayarak "cephe" sorununu devrimci hareketin gündemine almağa çalışmışlardır.

Her ne kadar cephe sorununu yaşadığımız süreç ve görevlerimiz açısından ele alsak da cephe olayına uzun vadeli ve kalıcı bir örgütlenme olduğunu

unutmadan bakmalıyız. Cephe ile ilgili tüm sorunları bu sürece ilişkin olarak ele alır ve dondurursak kaçınılmaz olarak sapla samanı birbirine karıştırmış oluruz. Cephe konusunda böylesi bir devrimci perspektiften yoksunluk cephenin ileri süreçlerine denk düşen biçimleriyle günümüzde olması gereken biçimi arasındaki muğlaklığın, karışıklığın ve de çarpıtmanın temel nedenidir de.

12 Eylül'le birlikte oportünizmin birlik şampiyonu kesilmesinin asıl nedeni; ideolojik ve teorik görüşlerinin iflasını göz ardı etmektir. Bunun için de en uygun zamanı seçen oportünizm birbiri peşi sıra örgütsel darbelerin yaşandığı ve solun genel anlamda suskun olduğu bir dönemde kitle ve sempatizanların birliğe olan özlem ve duygularını sömürerek yapmaya çalıştı,

Ne yazık ki, büyük iddialarala oluşturulan " yurt dışı cephenin" hazin durumu bugün ortadadır. Çıkkış bildirisinden başka bir icraatı olmayan "Yurt Dışı Cephe" kapanış bildirisini çıkarmamayı kaba dayılık sorununa indirgeyerek sürdürme gayreti içerisinde. Olmayan bir şeyi var gibi göstermek nereye kadar sürer.

Bugün "Yurt Dışı Cephe" geldiği noktada birlik konusunda geçmişte yaşanan kötü örneklerle bir yenisini daha eklemiştir. Öylesine kötü bir örnek ki, birlik olayının inandırıcılığının kitle ve sempatizanların kafasında değer yitirmesine yol açmıştır.

Hal böyleyken birlik şampiyonları tekrar sahneye çıkacak ve alışlagelmiş yöntemlerle birbirini suçlayacaklardır. Ne yapalım, çok istedik, çok uğraştık, bir türlü birliği sağlayamadık. Ama bu durum bile gene de olumlu bir adımdır diyecekler ve sorumluluğu hep başkasının üzerine atacaktlardır

Peki nedir bu olumlu olan adım söyleyebilir misiniz? Biz söyleyelim koca bir hiç. Faşizme karşı devrimci görevleri bir yana bırakan "Direniş Cephesi" gibi hayali iddialarla kadro ve sempati zanların kafalarını boş yere meşgul eden, onların enerjilerini faşizme karşı devrimci kavganın hizmetine sokma yerine, hayali direniş cepheleriyle büyük işler yapacağımızla oyalayan bu "olumlu adım" devrimci kavgaya sırt çevirtmek değil midir? Halkların Kurtuluş Mücadelesine ihanet değil midir?

DY oportünizminin cephe sorununu 12 Eylül sonrası gündemleştirmesi özellikle de cephenin acilliğine gerekçe olarak; "birlik olamadığımız için yenildik" mantığını egemen kılmaya çalışması tesadüfi değildir. DY'nin cephe konusunda içine düştüğü durum terk edilen THKP-C tezlerinin yerine oluşturulmaya çalışılan revizyonist tezlerin birer yansımalarıdır. DY açısından böyle olan bu durum diğer siyasetler açısından ise silahlı mücadelenin reddi adına yapılmaktadır.

Yazının sonuç bölümünde değinmek istediğimiz diğer bir nokta da "birlik" nedir? Birlik kavramı olarak neyi içermektedir? Birlik deyince neyi anlamak gerekir? konusudur.

Birlik kelime olarak tek başına ele alınıp incelenirse bir çok anlam ifade eder. Bu anlamları tek tek ele alıp incelemeden, birlik sorununa netlik kazandırmak mümkün değildir. Biz birlik deyince en genel anlamda şunları anlıyoruz.

PARTİ BİRLİĞİ: (Proleteryanın ideolojik ve örgütsel birliği- Parti)

CEPHE BİRLİĞİ: (Proleterya partisinin kumandası altında çeşitli sınıf ve tabakaların birliği)

UÇ-EYLEM BİRLİĞİ: Faşizmin baskı ve saldırılarına karşı devrimcilerin güçlerini birleştirmesi çerçevesinde oluşturulan geçici birliklerdir.

Şimdi de bu kavramların neler içerdiklerini kısaca özetlemeye çalışalım.

PARTİ BİRLİĞİ: bugünkü somut durumda ülkemiz sınıflar mücadelesini yönlendirecek, geliştirecek, iktidar alternatifi bir proleterya partisi yoktur. Bugün var olan ve kendilerine bu sıfatı yakıştıran yapılar proleterya partisi olmanın çok uzağındadırlar. Bu anlamda içinde yaşadığımız süreç partileşme sürecidir. Ve bu süreçte görevimizde proleteryanın savaşı örgütünün yaratılmasıdır.

Halk savaşının zorunlu bir durak olduğu bizim gibi ülkelerde proleteryanın partisi halk savaşının karargahı durumdadır. Ve aynı zamanda parti silahlı mücadelenin temel alındığı halk savaşında savaşı bir parti olmak zorundadır. Ordusu, askeri çizgisi ve savaşa tabi örgütlenmeleri olmalıdır. Çünkü; parti savaş örgütüdür. Politikanın silahlara kumanda etmesi ilkesi temelinde savaşın rotasını ve kaderini belirler.

Kuşkusuz böyle bir örgütün de masa başında protokollar yapmakla, pazarlıklarla etmekle oluşturulamayacağı açıktır. Her şeyden önce ideolojik birliği hayata geçirecek organizasyonlara sahip olması gereken parti ancak pratik faaliyet içerisinde iradi ve aşılması gereken bir süreç yaşayarak gerçekleşebilir. Ve parti bir mücadele sürecini içermek zorundadır. Ve partileşme süreci diğer sol gruplarla birlik platformu dışında bağımsız bir süreçtir.

Bu nedenle bugün kavranması gereken ana halka partidir. Parti oluşmadan yapılan tüm cephe çağ-

rıları boş bir çığırtkanlıktan öle e çemeyecek -
tir.

CEPHE BİRLİĞİ

Cephe en genel anlamda, faşizme karşı ezilen sınıf ve tabakaların politik platformdaki ittifa -
kından başka bir şey değildir. Proleterya; devri -
mi yapmak, burjuvaziyi iktidardan alacağı etmek
için, kesinlikle kendi sınıf ittifaklarını-cepheyi
oluşturmak zorundadır.

Cephenin oluşabilmesi ve alacağı biçimin belir -
lenmesi ise ülkenin içinde bulunduğu sınıfsal i -
lişkilere ve bu sınıfsal ilişkilerin yansımaları o
lan devrimci sürece bağlıdır. Bu nedenle cephe
üzerine yapılan tartışmalar devrim anlayışı üze -
rine yapılan tartışmanın ta kendisidir. Ülkemiz
somutunda bu tartışma halk savaşı tartışmasıdır.
DY tarafından bu tartışma halk savaşı ve Mahir
Çayan'ın düşüncelerinin reddi adına yapılmakta -
dır.

Ülkemiz gibi emperyalizme bağımlı halk savaşının
zorunlu durak olduğu ülkelerde cephe ezilen sı -
nıf ve tabakaların politik platformdaki ittifa -
kını temsil eder. Bu nedenle askeri yan politik yan
dan ayrılamayacağı için, cephe hem askeri bir ör -
gütlenme olduğu gibi hem de çeşitli sınıfların po -
litik ittifağıdır.

Cephe özünde partiden ayrı, parti kumandası al -
tında askeri bir örgütlenmedir. Ülkemizde yeni sö -
mürgecilik politikasının yarattığı siyasal sonuç
lar, bu genel belirlemenin ülkemiz somutunda de -
ğişikliğe uğramasına yol açmıştır. Bu nedenle
parti ve cephe başlangıçta ayrı ayrı örgütlenme -
ler şeklinde olmayıp tek bir örgütlenmedir. Ülke -
mizde halk savaşının ilk durağı olan öncü savaşı

aşamasında partinin aynı zamanda politik ve askerî örgüt olmasından ötürü, parti elemanları aynı zamanda bilfiil savaşçıdırlar.

Cephe kitlesel bir örgütlenmedir. Örgütlü sınıf güçlerine dayanır. Fakat bugün ülkemizin içinde bulunduğu sınıfsal ilişki ve çelişkiler cephe örgütlenmesinin gelişiminde iki aşamayı zorunlu kılarlar. Halk savaşının ilk durağı olan öncü savaşı aşamasında sınıf ittifaklarının belirgin olarak netleşmediği ve kitlesel katılımın gerçekleşmediği bir dönemde sınıf mücadelesinin ihtiyacı "savaşçılar cephesi"dir. Bu dönemde cephenin kitlesel katılımı olmasını istemek, öne sürmek ve böyle bir cephe anlayışını savunmak düpe düz oportünizmdir.

Fakat öncü savaşı aşamasında, geniş halk kitlelerinin yürütülen gerilla savaşı sonucu devrim saflarına kazanılmasıyla "savaşçılar cephesi" giderek geniş yığınların katılımıyla Devrimci Halk Cephesine dönüşür.

GÜÇ - EYLEM BİRLİĞİ

Cephe palavraları bir kere daha mahkum edilirken yapılması gereken ne olmalıdır?

Parti ve onun savaşçılar cephesinin bulunmadığı bugünkü koşullarda birlik konusunda sahip olunması gereken devrimci perspektif anti-faşist, sınırları ve fonksiyonları belirlenmiş, kendi içinde örgütlülüğüne sahip ortak bir platform etrafında güç-eylem birliğinin gerçekleştirilmesi sorundur. Bugün faşizmin baskı ve saldırılarına karşı devrimcilerin güçlerini birleştirerek, somut programlar etrafından güç-eylem birlikleri gerçekleştirilmelidir. Gerçekleştirilmesi zorunludur, diyebiliriz.

Bugüne değin birlik platformunu savunan siyasetler bu kavramların arasındaki bağları ve ilişkileri anlayamadıklarından, ya da anlamak istemediklerinden sorunu sürekli es geçtiklerini görüyoruz. kimi politik gruplar tarafından sürekli birlik sorunu cephe ile özdeşleştirilmiştir. Birlik denilince bu siyasetler tarafından cephenin oluşturulması anlaşılmaktadır. Gene kimi siyasetler cephe olayını basit bir güç-eylem birliğine indirgeyerek cephenin fonksiyonlarını güç-eylem birliğiyle aynileştirmişlerdir. Bu nedenle cepheye yüklenen fonksiyonlar nedeniyle kimi yerde güncel görevler açısından cephenin güç-eylem birliğinden farkını ayırt etmek güçleşmektedir. "Yurt Dışı Cephenin" yaptığı gibi.

Birçok sol siyasetin cephe sorununda yaptığı tek şey, cephe olayını aşırı basitleştirmek, yanlış perspektifler sunmak ve sorunu karmaşık hale getirmek olmuştur. Bu sol siyasetler tarafından parti birliği, cephe birliği, güç-eylem birliği, sürekli birbirine karıştırılmış ve içinden çıkılmaz bir hal almıştır. Bugün birlik olmuyor, sorunun cevabı birlik adına yola çıkanların birlik çıkırtkanlığını ağzından düşürmeyenlerin kendilerinin sayındığı birlik anlayışlarıdır.

Bu nedenle bizce bugün güç-eylem birliği platformunun önündeki en büyük engel, bu platformu parti-cephe gibi siyasi ideolojik sorunların ilkele riyle birbirine karıştırılmasında yatmaktadır. Güç eylem birliği platformu parti-cephe ilişkilerinin prensiplerinin dışında ele alınmalıdır. Ve güç eylem birliğinin asgari ilkeleri şunlar olmalıdır:

- Güç-eylem birliği faşizmi hedeflemeli, anti-faşist ve anti-emperyalist hedeflere yönelik oluş-

turulmalıdır. Faşizm tüm emekçi kitlelere ve onların örgütlü güçlerine olanca gücüyle saldırmak tadır. Soldaki fikir ayrılıkları ne kadar derin olursa olsun, bütün anti-faşist siyasi gurupların ortaklaşa faaliyetleri faşizmi ve onun uygulamalarını teşhire yönelik olmalıdır. Faşizmin tüm anti-faşist gurupları ve kitleleri hedeflemesi, onlar üzerinde azgınca bir saldırı yürütmesi tüm bu gurupların ortak bir noktada çakışmasını beraberinde getirmektedir.

- Güç-eylem birliği- tüm anti-faşist grup ve örgütleri kapsamı içerisine alacak esneklikte olmalıdır. Birlik oluşturulmasında şu yada bu siyasal grup tercih edilerek diğerlerinin dışlanması tavrı doğru görülemez. Birlik asgari müştereklerin ön planda tutularak, tüm anti-faşist gurupları kapsamı içine alacak şekilde oluşturulmalıdır. Görüş ayrılıklarına ve bunun sonucu olarak bölünmüşlüğe ve hatta kimi guruplar arasındaki düşmanca ilişkilere rağmen, değişik düzeylerde ve tutarlılıkta da olsa tüm guruplar anti-faşist karakter göstermektedir.

- Güç-eylem birliğinde ajitasyon ve propaganda birliği olmalıdır. Çeşitli konulardaki görüş farklılıklarından ötürü birliğin zedelenmemesi kaydıyla yalnızca eylemin muhteyasına yönelik ajitasyon ve propaganda serbestliği tanınabilir.

- Güç-eylem birliğinin sınırları ve fonksiyonları belirlenmelidir. Siyasi guruplar arasında farklı görüş ayrılıklarının farklı türden eylem biçimlerinin kabul edilmesine yol açtığı için eylem birliği oluşturmak isteyen sol guruplar, hangi tür faaliyetlerin ne gibi sınırlar içerisinde ortaklaşa yürütüleceğini saptamak durumundadırlar.

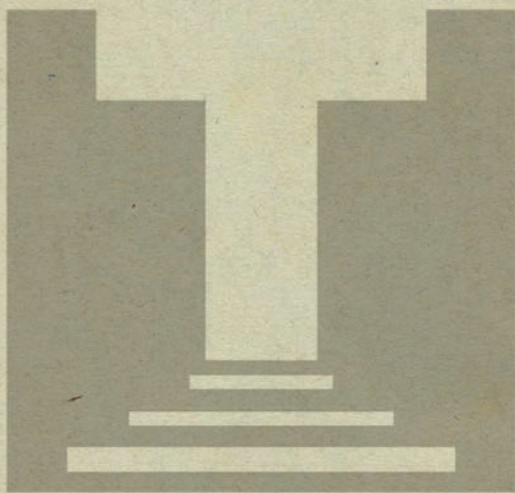
- Güç-eylem birliği kendi örgütlülüğüne sahip olmalıdır. Ortak faaliyetlerin yürütülmesi söz konusu olacaksa, bu ortak faaliyetlerin kendine öz gü, gruplardan bağımsız bir örgütlülüğü de olmalıdır. Bu örgütlülüğün biçimleri somut duruma ve mücadelenin ihtiyaçlarına göre değişebilir.

Bu konuda tüm anti-faşist güçlerin kendi üzerlerine düşen sorumluluk bilincinden yola çıkarak gösterecekleri ortak çabalar sonucu güç-eylem birliği platformunun yaratılması zor olmayacaktır.

Güç-eylem birliğinin oluşması yorulmak bilmeyen bir mücadele ve doğru anlayış gerektirir. Zor olan görev budur. Yoksa teorik kılıflar bulup güç-eylem birliğinin gerçekleştiremeyeceğini söylemek kolay yoldur. Bu tutum da özünde mücadeleye yan çizmek demektir.

Son olarak şunu söylemek istiyoruz. Bugün faşist askeri cunta ve kuklası hükümet tarafından tüm devrimci ilerici hareketlerin önder kadrolarının darağaçlarında katledilmesinin hazırlıkları yapılırken, binlerce devrimci-yurtsever cezaevlerinde işkenceler altında sakat kalmaya ve de erken ölümlere mahkum edilirken bu duruma seyirci kalmak tarihin ve Türkiye halklarının affetmeyecekleri bir tutum olacaktır.

Eğer bugüne kadar faşist cunta tarafından işkencelerde katledilenler ve de darağaçlarında ipe çe kilenler için dergi köşelerinde ve de bildiri sayfalarında methiyeter dizmekten öte yapılması gereken başka görevlerinde olduğunu kavırıyorsak, suskunluğu kırmanın devrimci mücadeleyi yükseltmenin bir görev olarak bizleri beklediğini bilmek gerekir.

TÜSTAV

TÜSTAV